

Danmark og

EF

Partierne i folketinget har taget initiativet til denne tryksag, som skulle give en oversigt over nogle af de problemer og synspunkter, som vedrører Danmarks eventuelle indtræden i EF. Hensigten er at lade de vigtigste spørgsmål og fremførte argumenter belyse fra så mange sider som praktisk muligt som supplement til den oplysningsvirksomhed, som finder sted i aviser, radio og TV. Det er ikke sikkert, at valget for den enkelte borger herved bliver lettere, men grundlaget for den enkelte stillingtagen på folkeafstemningsdagen den 2. oktober er forsøgt lagt frem på en overskuelig måde.

En redaktionskomité bestående af fhv. minister Orla Møller (S), folketingsmand Ib Stetter (KF), fhv. minister P. Nyboe Andersen (V), fhv. statsminister Hilmar Baunsgaard (RV) og folketingsmand Gert Petersen (SF) har været til rådighed for redaktionen.

Udgiver: Folketinget.

Ansvarshavende redaktør: Helge Hjortdal.

Hovedindlæg:
Derfor JA til EF
Side 2

Hovedindlæg:
Derfor NEJ til EF
Side 5

Debat om enkeltspørgsmål mellem to grupper uden for de aktive politikeres kreds
Side 8

De politiske partier tager stilling
Side 11

Hvad betyder de ord, der bruges (leksikon i nøddeskal)
Side 16

Grundlovens § 20 siger, at beføjelser, som ifølge grundloven tilkommer danske myndigheder, ved lov i nærmere bestemt omfang kan overlades til mellemfolkelige organer, der er oprettet ved gensidig overenskomst med andre stater.

Det er denne paragraf, der kommer til anvendelse i forbindelse med Danmarks eventuelle indtræden i EF.

Regeringen har forelagt folketinget et lovforslag om, at Danmark skal indtræde som medlem af EF. Lovforslaget ventes vedtaget med stort flertal i folketingssamlingen i september måned.

Til vedtagelse af et sådant lovforslag kræves der et flertal på 5/6 af folketingets medlemmer. Hvis lovforslaget kun opnår almindeligt flertal i folketinget, men ikke 5/6-flertal, skal det ud til folkeafstemning, hvis regeringen ønsker det gennemført.

Nu havde regeringen og folketinget imidlertid allerede besluttet, at dette lovforslag under alle omstændigheder skulle sendes til godkendelse eller forkastelse hos vælgerne.

Folkeafstemningen foregår efter reglerne i grundlovens § 42, der siger, at lovforslaget forkastes, hvis et flertal af de afgivne stemmer er imod, og hvis dette flertal samtidig udgør mindst 30 pct. af samtlige stemmeberettigede. Hvis ikke *begge* disse betingelser er opfyldt, er lovforslaget godkendt.

Dette er grundlaget for folkeafstemningen den 2. oktober.

Derfor ja til EF

Ivar Nørgaards artikel er udarbejdet som et fællesindlæg, hvis synspunkter også dækker formændene for de partier, som i folketinget har stemt for Danmarks indtræden i EF.

Af udenrigsøkonomiminister
Ivar Nørgaard

Kun EF-medlemskab giver medindflydelse og medansvar

Ja eller nej til EF er ikke ensbetydende med ja eller nej til forandring. At stille det således op er vildledende. Det fører tanken hen på, at vi skal beslutte os til noget nyt, hvis vi siger ja til EF, og at alt bliver ved det gamle, hvis vi siger nej.

EF er allerede en kendsgerning. EF vil blive styrket ved engelsk medlemskab. Et dansk nej er ensbetydende med et skridt mod det ukendte. Et nej til EF er et ja til at holde Danmark uden for det samarbejde, som under alle omstændigheder vil få afgørende indflydelse på vor skæbne.

Går vi sammen med vor vigtigste handelspartner, Storbritannien, ind i EF, kan vi fortsætte og udvikle vore nære forbindelser med de andre vesteuropæiske lande. Det betyder større sikkerhed for, at vi kan fortsætte den økonomiske opgangslinie, og derved større mulighed for, at vi kan indrette Danmark, som vi ønsker det.

Det er en gammeldags holdning at tro, at vi klarer os bedst på afstand af de europæiske problemer. Som et europæisk land bør Danmark have medindflydelse på og tage medansvar for den politik, der føres i vor del af verden.

Vi har brug for det europæiske samarbejde

Danmark er blandt de lande i verden, der har den største udenrigshandel. Derfor er vi så afhængige af andre landes handelspolitik og økonomiske politik. Danske virksomheder har erfaret, hvor vanskeligt det kan være at klare sig, når andre lande beskytter deres egne virksomheder med told og restriktioner, giver store statslån til industri og landbrug, eller når de udelukker vore virksomheder ved offentlige indkøb. Vi har kun begrænsede muligheder for på egen hånd at imødegå monopoler og konkurrencebegrænsende aftaler mellem store virksomheder.

Derfor har det lige siden krigen været målet for dansk politik at deltage i et nært samarbejde med så mange andre europæiske lande som muligt. I de første år opnåede vi det ved at deltage i OEEC om Europas økonomiske genrejsning efter krigen. Senere blev de europæiske lande delt i to markedsdannelse, EF og EFTA. Denne deling har altid været til skade for dansk eksport, fordi 80 % af den går til de lande, der er med i EF og EFTA. Vi har derfor konsekvent arbejdet for, at alle de europæiske lande, som ønskede det, kunne få lejlighed til på lige fod at deltage i det europæiske samarbejde. Herved ville alle vore vigtigste handels-

partnere - Storbritannien, Tyskland og de nordiske lande - blive samlet i ét stort marked.

Det store europæiske marked med 260 millioner mennesker er nu en mulighed fra 1. januar 1973. Det betyder, at det centrale i det samarbejde, vi har skabt i EFTA, toldfriheden for industrivarer, kan videreføres inden for et samarbejde omfattende så at sige alle Vesteuropas stater.

I alle de år, vi har arbejdet for denne løsning, har et af Danmarks hovedproblemer været, hvorledes vi til rentable priser kan afsætte de 2/3 af vor landbrugsproduktion, som eksporteres. Det er mere end 7 milliarder kr. årligt. Dette problem vil blive løst, hvis vi bliver medlem af et EF udvidet med England. Derved kommer vi sammen med vor største kunde på landbrugsområdet med i EF's fælles landbrugspolitik. Siger vi ja til medlemskab, opnår vi en økonomisk forbedring, der giver os større frihed til at indrette vort samfund, som vi vil. Siger vi nej, forværres vore økonomiske problemer, og usikkerheden med hensyn til den fremtidige udvikling bliver væsentligt større.

Siger vi nej nu, er det ikke sikkert, at vi kan komme ind senere. Det vil i alt fald blive på andre betingelser. Det er nu, vi har chancen.

Rom-traktaten blev til, da de vigtigste økonomiske problemer var, hvordan man skulle fjerne hindringerne for handelen med industrivarer og landbrugsprodukter. Derfor indeholder traktaten først og fremmest konkrete forpligtelser på disse to områder. På andre områder var medlemslandene ikke parat til at påtage sig konkrete forpligtelser. Derfor blev der her kun opstillet en mål-sætning og bestemmelser om, hvorledes fremtidige beslutninger skulle træffes.

Vi ved, hvad vi går ind til i EF

Traktaten bestemmer nøje, i hvilke sager der kan og skal træffes beslutning, hvilke beføjelser institutionerne i Bruxelles har i forhold til medlemsstaterne, og hvilken form beslutningerne skal have.

Vi ved derfor ganske nøje, hvilke beføjelser vi overdrager til EF's institutioner, hvis vi vælger at indtræde i EF den 1. januar 1973.

Alt, hvad der ligger uden for disse områder, kan kun indgå i det kommende EF-samarbejde, hvis det godkendes af samtlige medlemslande ved en ændring af Rom-traktaten. Herefter skal det godkendes af det enkelte land i overensstemmelse med dets egen grundlov. For Danmark vil det betyde, at en sådan ændring skal godkendes af folketinget. Hvis ændringen medfører, at institutionerne i EF skal have tillagt nye over-nationale beføjelser, skal det godkendes af folketinget

med 5/6's flertal. Hvis det ikke opnås, og regeringen alligevel ønsker ændringerne vedtaget, skal de fore-lægges befolkningen til afgørelse ved folkeafstemning. Derfor vil ingen beslutning om ændring af traktaten kunne træffes hen over hovedet på os.

Beslutningerne træffes først og fremmest af *Minister-rådet*. Her er hvert land repræsenteret af en minister, som er ansvarlig over for sit eget lands parlament. I alle vigtige spørgsmål skal beslutninger træffes med enstemmighed, men den principielle hovedregel er flertalsafgørelser. EF-landene træffer imidlertid ikke i praksis flertalsafgørelser, hvis blot ét af medlemslandene erklærer, at sagen er af særlig vigtighed for dette land. I så fald kan dette medlemsland forlange, at der skal forhandles videre, indtil alle lande kan slutte sig til beslutningen.

EF bygger på lov og ret

Alle beslutninger, som træffes i EF's institutioner, og alle de regler, som det enkelte land gennemfører for at opfylde sine forpligtelser, kan prøves ved den europæiske domstol. Det er første gang i Europas historie, at et antal lande, hvoraf flere i dette århundrede har været to gange i krig med hinanden, har besluttet at indordne sig under et samarbejde, der er fastlagt ved international lov og ret. Det giver en sikkerhed, som ikke mindst de små medlemslande ikke kan opnå på anden måde.

Mulighed for medindflydelse og for at få vore interesser beskyttet af lov og ret i et samarbejde med andre europæiske lande kan ikke opnås under den løsning, som vi må falde tilbage på, hvis vi ikke vil være medlem af EF, nemlig et frihandelsområde for industrivarer. Under en frihandelsaftale vil vi ikke kunne deltage i samarbejdet om landbrugspolitik, fiskeripolitik, valutapolitik, økonomisk politik, industripolitik, teknologi og forureningsbekæmpelse på lige fod med medlemslandene. Vi risikerer, at de beslutninger, som træffes mellem medlemslandene, bliver truffet uden hensyntagen til Danmarks interesser.

Samarbejde uden for Rom-traktaten

Samarbejde om handelspolitik, valutapolitik og uden-rigsøkonomisk samarbejde på visse konkrete områder er udtrykkeligt hjemlet i Rom-traktaten, men samarbejde på andre udenrigspolitiske felter end de nævnte kan ikke finde sted på grundlag af denne traktat. I så-danne tilfælde kan interesserede lande behandle disse problemer på en måde, der kan være mere eller mindre

for, gende. Det er f. eks. dette, som Danmark har accepteret ved at deltage i udenrigspolitiske konsultationer med EF-landene. Disse konsultationer sker derfor uden for EF's institutioner, sædvanligvis i de enkelte landes hovedsteder.

Her som på andre områder, der falder uden for Romtraktatens rammer, er man fra dansk side interesseret i at drøfte problemer af fælles interesse med andre europæiske lande. Vi anser dette for et naturligt supplement til det nære økonomiske samarbejde, der på en række konkrete områder etableres på grundlag af Romtraktaten.

Vi ønsker at være med, hvor man drøfter spørgsmål af betydning for Danmark, således at vore synspunkter kan indgå i overvejelserne og vi kan være med til at påvirke udviklingen af det Europa, som Danmark er en uadskillelig del af.

Dansk industri får sikre afsætningsvilkår

Ved at deltage i EF's toldunion får vor industri toldfri adgang til et marked med 260 millioner mennesker. Endnu vigtigere er det, at denne adgang er varig og sikker. Derved får industrien mulighed for at planlægge på langt sigt. Det giver f. eks. sikkerhed for, at dyre markedsfremstød ikke gøres forgæves. Danske virksomheder har gode forudsætninger for at drage fordel af den frie konkurrence i dette store marked. Vi har gennem snart tolv års erfaringer i EFTA lært at konkurrere med virksomhederne i højtudviklede industrilande som Sverige, Schweiz og England. Samtidig har vi kunnet opretholde et lønniveau, som hører til blandt de højeste i Europa.

Der bliver ikke tale om en høj toldmur

EF's toldtarif er en af verdens laveste tariffer. Forbrugere får ikke øgede udgifter i forhold til i dag. Tværtimod er tolden på almindelige forbrugsvarer lavere i EF end i Danmark.

Uden for EF er vore afsætningsmuligheder mere usikre

Vælger vi at stå udenfor, er det sandsynligt, at vi i stedet for kan få en aftale om frihandel for industrivarer,

med EF. Herved vil vi også få toldfri adgang til det store marked, *men på andre betingelser* end som medlem. Der bliver kontrol med, om varerne er fremstillet på grundlag af råvarer og halvfabrikata købt fra lande uden for Danmark og EF-landene. EF-landene vil ikke garantere for helt fri import fra de lande, der opnår frihandelsaftaler, hvis de har toldfrihed på råvarer, som EF-landenes industri må betale told for. Det kan betyde, at disse lande bliver nødt til at nærme deres toldsats til EF's toldsats. Der vil derfor altid bestå en vis usikkerhed med hensyn til afsætningsforholdene, hvis man ikke er medlem af Fællesskaberne.

Ganske tilsvarende ligger det med de særlige prisordninger, som EF har for jern og stål. Også lande, der får en frihandelsaftale, må regne med at skulle betale EF-priser for jern og stål, hvis de vil være sikre på at få toldfri adgang til EF for deres færdigvarer.

Vi får rimelige priser for landbrugseksporten

Ved at deltage i den fælles landbrugspolitik er dansk landbrug sikker på at opnå EF's fælles priser for *bele produktionen*, hvad enten den sælges i eller uden for Fællesmarkedet. Hvis Danmark havde været medlem i 1971, ville merindtægten have været 2¼-2½ milliard kr. Det betyder *for det første*, at vi får en ekstra årlig valutaindtægt på ca. 1 milliard kr. i 1973. Den stiger til ca. 2 milliarder kr. årligt i 1978. *For det andet* vil statskassen kunne spare den landbrugsstøtte på godt 1 milliard kr., som i dag betales til det danske landbrug. Fra disse beløb skal trækkes vort bidrag til EF. Det stiger fra 250 millioner kr. i 1973 til 750 millioner kr. i 1978.

Kun små prisstigninger på landbrugsvarer i Danmark

Priserne på hjemmemarkedet for landbrugsvarer vil stige i forhold til de nuværende priser. Priserne for svinekød, æg og fjerkræ vil dog i de første år af overgangsperioden blive lavere end nu. Priserne på mejeriprodukter, okse- og kalvekød vil stige noget. På pristalsbudgettet bliver der tale om en stigning på godt 1½ %, når den fulde pristilpasning er gennemført i 1978. Det svarer til årlige stigninger i overgangsperiodens fem år på 0,2-0,3 %. Det er betydeligt mindre end det, som den årlige stigning i hjemmemarkedspriserne på

landbrugsvarer i de sidste 5 år har medført af stigninger i pristalsbudgettet. Vi må påregne lavere priser på frugt og grøntsager, og også vinpriserne vil blive lavere, efterhånden som tolden bortfalder over for Frankrig, Italien og Tyskland.

Uden for EF taber hele landet penge

Hvis vi ikke vil være medlem af EF, men får en frihandelsaftale, får vi ikke adgang til at deltage i den fælles landbrugspolitik, som er forbeholdt medlemslandene. Tværtimod vil vi i så fald på grund af højere told og afgifter kunne afsætte mindre og få lavere priser end nu for vor landbrugseksport. Det vil efter al sandsynlighed betyde, at værdien af Danmarks landbrugseksport går tilbage med henvend 3 milliarder kr. Vort nuværende underskud på betalingsbalancen på over 3 milliarder kr. vil blive forøget med et milliardbeløb. De økonomiske vanskeligheder, vi har i dag, vil blive endnu større. Det vil betyde tilbageslag for vore bestræbelser for øget realindkomst.

Kun få landbrugsprodukter kan sælges uden for EF

De nordiske lande vil ikke kunne løse vore problemer på landbrugsområdet. Sverige og Finland er mere end selvforsynende med fødevarer. Norge kan ikke aftage større mængder danske landbrugsvarer. Heller ikke USA eller østlandene har hidtil villet aftage danske landbrugsvarer i betydelige mængder. Udviklingslandene er hverken interesseret i eller har råd til at købe danske landbrugsvarer.

Det er ikke alene landbruget, der rammes ved et nej til EF

Det vil ikke alene gå ud over de mange mennesker, der er beskæftiget i landbruget. Det vil også ramme de industrivirksomheder, som lever af at forarbejde danske landbrugsvarer. Alle de mange større og mindre virksomheder, handlende og håndværkere, som i dag har størstedelen af deres indtægter som leverandører til landbefolkningen, vil blive vanskeligt stillet.

Hertil kommer, at hele erhvervslivet vil blive ramt af de økonomiske indgreb, der vil være nødvendige for at modvirke det store underskud på betalingsbalancen.

Højere beskæftigelse inden for EF

Medlemskabet af EF vil betyde større valuta-indtjening og dermed bedre muligheder for høj beskæftigelse. Men hvad betyder EF's regler om arbejdskraftens frie bevægelighed i den forbindelse?

Som medlem af EF vil Danmark deltage i et frit europæisk arbejdsmarked. Det betyder, at lønmodtagerne har ret til at tage arbejde overalt i Fællesmarkedet. De skal have samme behandling med hensyn til arbejdsvilkår, sociale forhold, ret til bolig osv. som det enkelte lands egne borgere.

Det frie arbejdsmarked har hidtil kun bevirket, at 1¼ % af den samlede EF-arbejdsstyrke arbejder i et andet land end deres hjemland. Sprogproblemer, familiemæssige bånd, boligproblemer, klimaforskelle begrænser rejselysten. Der bliver færre og færre vandringer af EF-arbejdere, efterhånden som levestandarden i alle EF-landene stiger. Der er derfor ikke grund til at vente en større tilstrømning af EF-arbejdere her til landet.

I EF har man i mange år sideløbende med en forbedring af de vandrende arbejdsrettsstilling bestræbt sig på at skabe nye arbejdspladser i de egne, hvor der er arbejdsløshed, gennem støtte til egnsudviklingsprojekter.

Det bliver lettere for Danmark at låne penge

Et af vore største problemer er, hvordan vi sikrer industrien kapital til den tilpasning, som skal ske, hvad enten vi bliver medlem af EF, eller vi vælger at stå udenfor med en EF-frihandelsordning for industrivarer. Som medlem af EF vil Danmark og danske virksomheder få adgang til det europæiske kapitalmarked, som gradvis frigøres inden for EF, og dermed til rigeligere kapitalforsyning på samme betingelser som andre medlemslande og deres virksomheder. Herved vil det høje danske renteniveau i løbet af overgangsperioden nærme sig til det europæiske. Det betyder, at vi kan regne med lavere rente, end vi har haft i de seneste år.

Vælger vi derimod at stå uden for EF, er der grund til at frygte, at en del af vor kortfristede gæld ikke vil kunne fornyes, og samtidig vil det blive vanskeligere for os at optage nye lån i udlandet.

Virksomhederne får bedre konkurrencevilkår i EF

Kun gennem medlemskab vil det danske erhvervsliv blive ligestillet med EF-landenes virksomheder med hensyn til statsstøtte, kontrol med de store monopoler, konkurrencebegrænsende aftaler mellem virksomheder og de offentlige indkøbsmyndigheders praksis.

Gennem EF's samarbejde på transportområdet og om erhvervslovgivningen vil danske virksomheder undgå en række hindringer for samhandelen, som vi vil møde, hvis vi vælger den mere begrænsede løsning, der ligger i et industrielt frihandelsområde. Med tiden vil disse handelshindringer blive af større og større betydning, efterhånden som EF udvikler samarbejdet om kontrol med varers produktion og omsætning. Det gælder f. eks. sikkerhedsregler for maskiner og elektriske artikler, bestemmelser om tilsætning af fremmede stoffer til fødemidler og regler for produktion uden forurening, veterinær- og plantekontrol osv. Kun gennem deltagelse i EF's institutioner får vi medindflydelse på, hvordan

disse regler udformes. Kun derved kan vi sikre, at de laves, så de tager hensyn til særlige danske interesser.

Vi får bedre råd til sociale fremskridt

EF-samarbejdet om socialpolitik indeholder ingen forpligtelser til, at Danmark skal ændre de sociale ydelser. Vi vil fortsat som nu kunne finansiere det over skatterne i det omfang, vi selv ønsker det.

Det, som er afgørende på dette område, er, at EF-medlemskab vil betyde større sikkerhed for, at Danmark også for fremtiden kan regne med en gunstig økonomisk udvikling. Herved får vi bedre muligheder for at fortsætte den sociale fremskridt, vi har haft i mange år.

Vælger vi at stå uden for EF, må vi i en årrække vente at skulle kæmpe med økonomiske problemer, som vil gøre det vanskeligere at gå videre med fremskridtene på det sociale område.

Valutakurserne stabiliseres

Valutasamarbejdet skal sikre de europæiske lande mod nye valutakriser. Stabilitet på valutaområdet er afgørende for alle danske erhvervsvirksomheder, hvad enten de køber fra udlandet eller sælger til udlandet. Gennem deltagelse i EF's valutasamarbejde vil vi få den sikkerhed, som gør det muligt for erhvervslivet at planlægge. Kun derved kan virksomhederne tilpasse sig den voksende internationale konkurrence.

Miljøproblemerne løses bedst i europæisk samarbejde

EF står midt i overvejelserne om den fremtidige industripolitik. Den skal ikke alene omfatte det samarbejde, som er nødvendigt for, at industrien i alle medlemslandene får rimelige og lige udviklingsmuligheder.

Industripolitikken omfatter også de store problemer i forbindelse med forureningsbekæmpelsen. Kun gennem deltagelse i EF kan vi sikre os fuld medbestemmelse på beslutningerne. Man kan vanskeligt pålægge danske virksomheder store udgifter til forureningsbekæmpelse, hvis de lande, vi særlig handler med, ikke gør det samme.

Mange brændende problemer må løses, hvis vor tids industrisamfund skal kunne fungere på en menneskeværdig måde. De er vanskelige at løse for det enkelte land alene. Internationalt samarbejde er nødvendigt. Det har størst chance for at føre til resultater, hvis det gennemføres af lande, som i forvejen har et nært samarbejde, og som på grund af deres geografiske placering og industrielle udvikling står over for nogenlunde ensartede problemer.

Det nordiske samarbejde vil fortsætte og blive styrket

Det har altid været en vigtig del af dansk udenrigspolitik at udvikle og bevare et nært nordisk samarbejde. Gennem årene er det lykkedes på mange områder. Det gælder først og fremmest den frie handel med industrivarer, som er skabt inden for rammerne af EFTA. Det gælder den nordiske overenskomst om fælles arbejdsmarked og den nordiske konvention om social tryghed. Det gælder samarbejdet om lovgivningen på mange områder, og det gælder det kulturelle samarbejde. Senest har vi fået skabt nordiske institutioner både på regeringsplan og i Nordisk Råd. Der er oprettet et nor-

disk Ministerråd. De første skridt er taget til dannelsen af permanente nordiske sekretariater inden for de enkelte samarbejdsområder.

Ved at gå ind i EF hjælper vi de andre nordiske lande

Et isoleret nordisk samarbejde har kun begrænsede muligheder for at føre til praktiske resultater. Kun hvis de enkelte nordiske lande kan løse problemerne i forhold til resten af Europa, er der reelle muligheder for at udvikle det nordiske samarbejde udover det, vi allerede har.

De nordiske lande har store interesser i varetage i forhold til et med England udvidet EF. Derfor er det afgørende, at de opnår så megen indflydelse som muligt på den fremtidige europæiske udvikling. Det ideelle ville være, at alle de nordiske lande var med i EF's institutioner. Imidlertid ønsker tre af de nordiske lande ikke medlemskab af EF. Så meget vigtigere er det, at Danmark og Norge opnår medlemskab og dermed direkte indflydelse på EF's beslutninger.

Åbenhed over for omverdenen

EF må ikke være sig selv nok; tværtimod bør et udvidet EF føre en åben politik over for andre lande og samarbejde med disse. Mange problemer – f. eks. forureningsproblemet – vil kun kunne løses i en større sammenhæng. Men man må begynde et sted, og en europæisk ramme vil på mange felter være hensigtsmæssig. Der vil med udvidelsen være skabt et solidt grundlag for stabilitet og fremskridt, som vil være af største betydning også for det fortsatte samarbejde med omverdenen, såvel den øvrige industrialiserede verden som udviklingslandene.

EF har lagt op til en ny stor toldnedsættelsesrunde i 1973. Vi vil som målsætning gå ind for en fuldstændig afvikling af told og importrestriktioner. EF bør sigte mod en principbeslutning om international afvikling også af andre handelshindringer. Målet må være uhindret udveksling af varer mellem alle lande i verden på basis af tidssvarende og retfærdige handels- og betalingsregler.

Samtidig vil et udvidet EF fortsætte bestræbelserne på en forøgelse af vareudvekslingen med østlandene samt en udbygning af det igangværende konkrete industrielle samarbejde. Disse bestræbelser er baseret på ønsket om at udvikle kontakterne med østlandene med henblik på at fremme afspændingen og sikre freden i vor del af verden.

Lykkes det at virkeliggøre disse planer, vil man yde et afgørende bidrag ikke alene til stabilitet og fremskridt i Europa, men til velstand og fred i alle dele af verden.

IVAR NØRGAARD

Af redaktør
Poul Overgaard Nielsen

Derfor dansk nej til EF

Poul Overgaard Nielsens artikel er udarbejdet som et samlet indlæg for Fællesudvalget mod EF-medlemskab

Mandag den 2. oktober 1972 pålægges der hver enkelt vælger et ansvar, som var hun eller han medlem af folketinget og dermed alene bundet af sin overbevisning.

Man kan være modstander eller tilhænger af folkeafstemningen, men ifølge grundloven er det den eneste mulighed. Der er ikke i folketinget 5/6's flertal for dansk medlemskab af Fællesmarkedet, og et ja eller nej fra vælgerne er den eneste måde at afgøre spørgsmålet på.

Og så må hver enkelt gøre sig det ansvar bevidst, at hvis vi siger ja til medlemskab af EF, er det en afgørelse, der binder Danmark, vore børn og børnebørn og deres børn i en uoverskuelig fremtid.

Vi må gøre os klart, at vi måske er med til at dreje udviklingen i verden i en retning, der strider mod hele vort livssyn, vor samfundspolitiske indstilling, vore meninger om, hvad der tjener afspænding og fred, og hvad der bringer mennesket størst lykke, frihed og materiel velfærd.

Og det er samtidig et spørgsmål om, hvorvidt vi i fremtiden selv kan forme vor tilværelse og tage ansvaret for vore egne beslutninger. Sagt på en anden måde: det er et spørgsmål om Danmarks selvstændighed.

Pligten til at stemme efter egen overbevisning indebærer, at den socialdemokrat, der stemmer imod dansk medlemskab af EF, ikke af den grund er nogen dårlig socialdemokrat. Ud fra en tilsvarende vurdering skal de venstreorienterede eller konservative, der er imod, stemme nej efter deres overbevisning.

Ligesom det medlem af SF, der er overbevist om medlemskabets velsignelser, selvfølgelig skal stemme ja.

Til pligten som én-dags-folketingsmedlem hører også, at man gør sit bedste for at sætte sig ind i problemerne fra nu af og til folkeafstemningen. Måske kommer man ved bare lidt nærmere studium til et andet syn på tingene. Det hele er ikke så indviklet, som det ofte gøres til.

Lad mig derfor kortfattet redegøre for de vigtigste af de grunde, modstanderne har til at sige nej til dansk medlemskab af EF.

Det er en politisk afgørelse

Vore eksperter – tilhængere og modstandere – er enige om, at vurderingerne af dansk økonomi indenfor og udenfor ikke kan være afgørende. Det drejer sig om en politisk stillingtagen. Men lad os alligevel først se lidt på økonomien.

Da vore valutaindtægter i 1978 i forhold til i dag vil være forøget med op mod 30 milliarder kroner, betyder en mindre indtjening i landbrugseksporten på et par

milliarder kun, at vi først til påske 1978 når den velstand, vi som medlem af EF kunne have nået til jul 1977. Der foreligger altså kun en vis risiko for en kortvarig svækkelse af levestandardstigningen, men der bliver ikke tale om nedgang.

Formanden for Det økonomiske Råd („vismændene“), professor Anders Ølgaard, udtrykker det sådan: „Alt i alt kan der imidlertid ikke være tvivl om, at der er en kortsigtsgevinst at hente ved medlemskab i EF. På den baggrund kan man spørge, om beslutningen om eventuelt medlemskab ikke burde være givet på forhånd. Svaret på dette spørgsmål er vel først og fremmest, at beslutningen om medlemskab fundamentalt er et politisk spørgsmål. Men hertil kommer, at der også i rent økonomisk henseende bliver tale om både fordele og ulemper, som må vejes op mod hinanden, uden at det er muligt at gøre det i kalkuleform som i de – i sig selv usikre – gevinstberegninger...“

„3 kroner fra eller til“

Når økonomer og politikere spiller bold med tallene, og parterne får hver sit resultat ud af det, er det svært for de mennesker, der er tvunget til at tænke i ugeløn, at følge med. Vi må have det stillet op, så vi forstår det.

Danmarks nationalprodukt steg fra 68 milliarder kroner i 1964 til 139 milliarder i 1971. Regner vi med samme stigning i de følgende 7 år, giver det et nationalprodukt på ca. 225 milliarder i 1978.

Økonome har – „i de i sig selv usikre gevinstberegninger“ – skønnet, at landbrugseksporten vil indbringe 1½ milliard mere i EF og 1½ milliard mindre udenfor – altså en forskel på ca. 3 milliarder.

Lad os nu stryge alle nullerne og stille det sådan op:

En mand har udsigt til i løbet af 7 år at øge sin dagløn fra 139 kr. til 225 kr. Hvis han for tid og evighed binder sig til en bestemt arbejdsgiver, får han 1,50 kr. mere, nemlig 226,50 kr. Hvis han vælger at stå frit, tjener han om 7 år kun 223,50 kr. om dagen, altså 1,50 kr. til den anden side.

Vil han af økonomiske grunde føle sig tvunget til at tage den bundne stilling? Vil forskellen på de 3 kroner betyde en økonomisk katastrofe?

Selvfølgelig ikke. I diskussionen om Danmark og EF må man holde op med at tale om økonomisk katastrofe, når Danmark siger nej. Vi må gøre os klart, som professor Anders Ølgaard siger, at det „fundamentalt er et politisk spørgsmål“.

Husmændene bliver sorteper

Men selvfølgelig er afgørelsen ikke ligegyldig for dansk landbrug. Det bliver, når Danmark står uden for

EF, det øvrige samfunds opgave og pligt at bidrage til, at de nødvendige strukturændringer i landbruget gennemføres uden store menneskelige problemer. Det kan vi gøre uafhængigt efter retningslinier, vi selv synes er rigtige. Men er Danmark medlem af EF, skal landbrugets forhold styres fra Bruxelles.

Fordelene for dansk landbrug ligger, ifølge Det økonomiske Råd, i EF's høje kornpris. Landmændene får mere for kornet, men mindre for at passe dyrene. Det er det store landbrug, der får fordelene, ikke husmanden eller gårdejerens med 20–30 ha.

Den voksende skepsis hos husmændene over for EF er forståelig.

I de sidste 10 år har 500.000 mennesker årligt forladt landbruget i EF og er i stor udstrækning gået over i andre erhverv. Det svarer til flytning af mere end hele Danmarks befolkning. Denne udvikling i landbruget vil fortsætte, siger Kommissionen.

Hertil kommer en hidtil ret upåagtet side af udviklingen: flere og flere landmænd giver sig ind under kontraktproduktion til de store koncerner, som på denne måde sikrer sig varerne til deres kædebutikker. Koncernerne fremmer den struktur i landbruget, der passer dem selv bedst, nemlig de store enheder, og det er helt på linie med, hvad Kommissionen i Bruxelles ønsker.

At også landbrugets omkostninger stiger ved indtræden i EF, må nævnes for at fuldende billedet. Tænk blot på jordprisstigningerne, der allerede er sat ind i forventning om medlemskab.

Industrien skal nok klare sig

Selv med EF's højere priser vil landbrugseksporten i 1978 kun udgøre omkring 12 pct. af Danmarks samlede eksport. Om 20 år vil ingen kunne forstå, hvorfor vi netop på grund af landbruget skulle gå ind i EF.

Hvad enten vi bliver medlem af EF eller ej, er det industriens udvikling, der er afgørende for dansk økonomi. Hvis prisen for medlemskab bliver en svækkelse af industriens konkurrenceevne, vil en milliard til eller fra på landbrugseksporten ikke kunne rette det op.

Kun knap 30 pct. af vor industrieksport går til EF + England. Den stigning i omkostningerne, først og fremmest på råvarer, der rammer industrien i EF, vil svække konkurrenceevnen ikke alene med hensyn til de 70 pct. af eksporten, der går til den øvrige verden, men også inden for EF's område og på det danske hjemmemarked.

Det er simpelt hen urigtigt, når det hævdes, at danske virksomheder bliver tvunget til at flytte, når Danmark står uden for EF. Der bliver ikke tale om nye toldgrænser for industrieksporten til England eller opret-

holdelse af tolden til EF. Det fremhæves nemlig samtidig - når man omtaler vort forhold til Sverige - at Ministerrådet ikke vil tillade nye toldskrænker i Europa.

Når man hævder dette, er det urimeligt at mene, at Danmark og Norge som „straf“ for at sige nej skulle blive nægtet de samme frihandelsaftaler, som træffes med Sverige, Schweiz og Østrig.

I EF går dansk selvstændighed tabt

Stående udenfor bevarer vi vor handelspolitiske frihed og vore muligheder for at føre en selvstændig økonomisk og valutarisk politik. Og dette er nok så afgørende som eventuel gevinst eller tab på 1½ milliard.

Ministerrådets resolution af marts 1971 om den økonomiske og monetære union viser klart, hvordan vi bindes, efterhånden som sammenslutningen i Europa skrider frem.

Og disse tanker er ikke lagt på is, som nogle påstår. Forbunds kansler Willy Brandt og den franske præsident Pompidou er indstillet på at gå videre og fremskynde deres gennemførelse.

Det betyder, at medlemslandenes budgetpolitik, skatte-, penge- og kreditpolitik skal samordnes. Som der står i resolutionen:

„Fællesskabets institutioner skal være i stand til at udøve deres ansvar på det økonomisk-politiske og det valutapolitiske område effektivt og hurtigt“.

Hvad institutionerne bl. a. skal beskæftige sig med, fremgår af et senere afsnit, hvori der står:

„For så vidt angår budgetpolitikken i egentlig forstand, fastsættes på fællesskabsplan det spillerum, inden for hvilket hovedelementerne i de samlede offentlige budgetter skal holde sig, og navnlig ændringen i deres

omfang, saldiernes størrelse samt måderne til finansiering af eller anvendelse af disse.“

Det betyder ganske enkelt, at den danske finanslov skal indpasses i helheden og EF skal have indseende med, hvordan vi skaffer pengene, og hvad de bruges til.

Så langt når man aldrig, kan man svare. Eller: det vil Danmark ikke være med til. Men udviklingen henimod „en stadig snævrere sammenslutning“ (Rom-traktaten) vil være en uafviselig følge af det system, man har opbygget.

Det er ikke for i dag eller i morgen, men for en uoverskuelig fremtid, vi skal træffe afgørelsen den 2. oktober.

Fortielserne skaber usikkerhed

Det er vel naturligt for de skiftende regeringer, der har taget standpunkt for dansk medlemskab, og de eksperter, der har stået til deres rådighed, at fremhæve, hvad der har ført til dette standpunkt.

Men det, vælgerne har brug for før folkeafstemningen, er både plus og minus, for og imod. Her synes jeg, det har manglet på åbenhed, og det har tvunget modstanderne af medlemskab til en stærkere understregning af minusserne end ellers nødvendigt.

Der er skabt usikkerhed i befolkningen om, hvad der er rigtigt eller galt. Det gør det endnu sværere for den enkelte at sige ja eller nej.

Et eksempel på „oplysning“, som det må være berettiget at nævne, fremkom i et brev fra Industrirådet til handelsministeriet. Det drejede sig om den undersøgelse af industriens vilkår, som Industrirådet har i gang. Rådet havde erfaret, at ministeriet påtænkte en lignende undersøgelse og skrev derfor:

„... en enkelt helt fortrolig bemærkning: Hvis I indkalder svar på spørgsmålene, vil I givetvis være nødsaget til at offentliggøre. Det kan i adskillige brancher blive uheldige resultater, der kommer ud af en sådan rundspørge på et tidspunkt, hvor der i forvejen kan være vanskeligheder nok. Her er vi mere frit stillet, selv om også vi har haft mange betænkeligheder og fortsat har.“

Ganske vist forsikrede man, da brevet blev offentliggjort, at det ikke var meningen at skjule noget, heller ikke selv om det for tilhængerne „i adskillige brancher (kan) blive uheldige resultater“, der kommer ud af undersøgelsen. Men hvorfor skrev man det så?

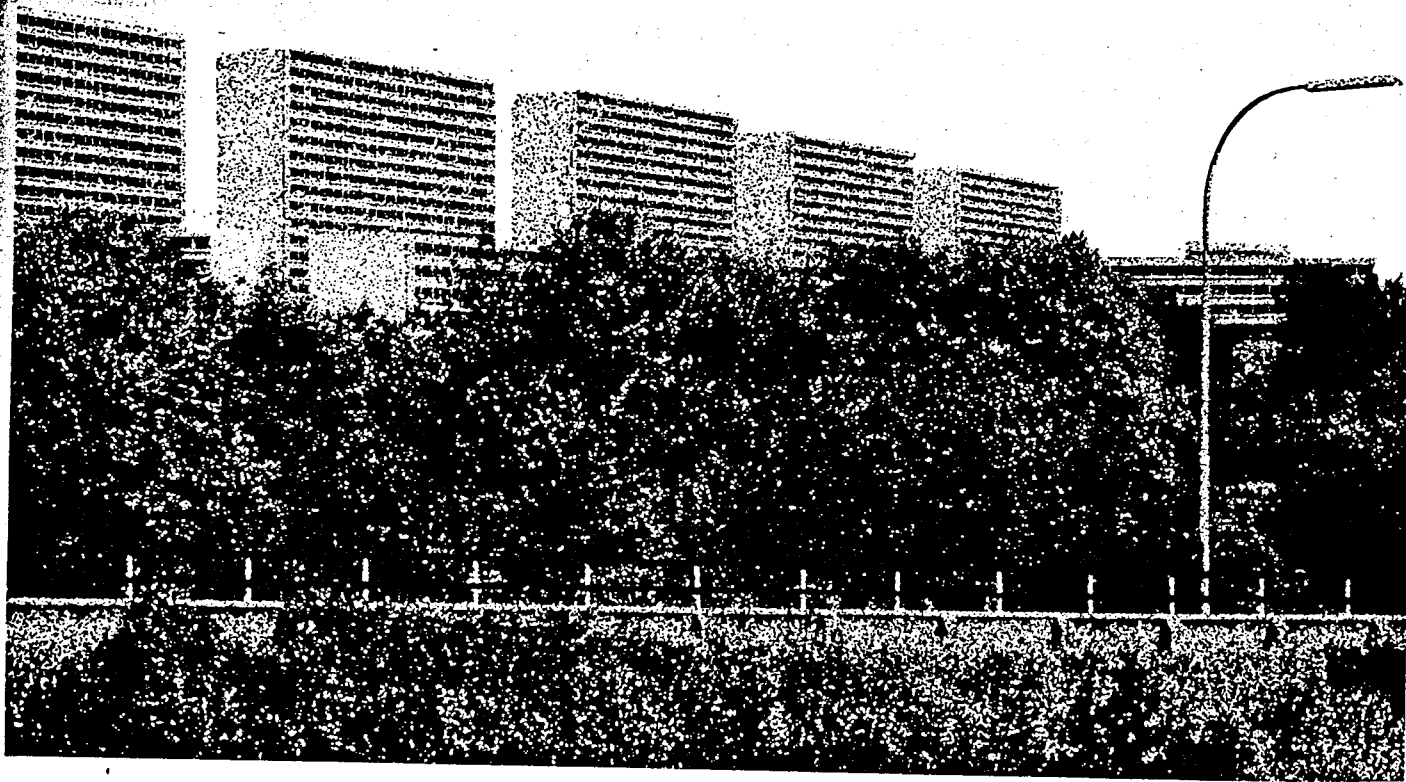
EF-forordninger afløser danske bekendtgørelser

Det fremhæves ofte, at der er langt fra den enkelte borger til København og Christiansborg. Men det er dog vor egen danske erfaring og indstilling, der er grundlaget for afgørelserne.

Der er meget længere til Bruxelles, og dér er det ikke vor indstilling, der er afgørende. Ministerielle bekendtgørelser fra København vil blive afløst af forordninger fra Bruxelles, hvis Danmark går ind i EF.

De danske embedsmænd har som bilag til den traktat, der skal siges ja eller nej til den 2. oktober, oversat en lille del af de direktiver og forordninger, som vi samtidig underkaster os. I alt drejer det sig om 1434 juridiske bestemmelser, som enhver dansker har et rette sig efter, hvis vi ikke siger nej. Løseligt beregnet ca. 7000 sider udviklet jura.

Holland er meget ivrig for at få Danmark ind i EF, bl. a. fordi man frygter „de små landes skæbne i administrationspaladset i Bruxelles“. Bureaukratiet i Bruxelles er allerede i dag slemt nok, siger man.

Men tror nogen, at Danmark kan ændre dette? Med fire nye lande i EF vil administrationen i Bruxelles bare vokse, og vi kan intet stille op.

Stormagtsstyre ønsket

I Danmark er vi vel stort set enige om, at skævheder og uretfærdigheder i fordelingen af sociale og økonomiske goder skal fjernes. Men det kræver, at ingen enhed eller samling af enheder udbytter andre eller udøver en kontrol over andre, som disse ikke ønsker.

Stormagts- og storkapitalstyre er derfor noget uønsket. Vi kan ikke uden videre fjerne verdens stormagter, men vi kan i hvert fald nægte at være med til - i ren selvopgivelse - at skabe nye.

Vi må arbejde os frem til et verdensstyre gennem regionale sammenslutninger, siger man. Derfor ind i EF! Men enkeltstaten er ikke noget onde i sig selv. Problemet er, om „stater“ tjener sine borgeres interesser uden at true andres. Og skabelsen af en superstat Europa vil i sig selv være en trussel mod afspænding og fred, fordi Ministerrådet allerede nu har udstukket det endelige mål: en europæisk politisk union, et Europa, der skal „tale med én stemme“.

Men det er netop mangfoldigheden af stemmer, verden har brug for! Det er ikke store sammenslutninger for magtens skyld, men nært samarbejde for fredens skyld, der skal frelse verden.

Det gavner ikke en tøddel at skabe „en fælles-europæisk retsorden“ for at gennemtvinge den politiske sammensmeltning af Europa. Karakteren af denne „retsorden“ formulerede et tidligere medlem af EF-kommissionen, Hans von der Groeben, i juni 1969, da han sagde, at „en stat, som ikke adlyder og eksekverer EF-retsordenens domme, forlader Fællesskabet“.

Vi kan ikke komme ud

Men det er netop det, vi ikke kan: forlade Fællesskabet! Artikel 240 siger klart og tydeligt: Nærværende traktat er indgået med ubegrænset varighed. Så „truslen“ må vel indebære foranstaltninger, der kan tvinge os til at „adlyde“.

Men lad os se bort fra den juridiske debat om muligheden for dansk udmeldelse. Virkeligheden - det er alle enige om - er den, at Danmark efter få års medlemskab økonomisk, politisk og erhvervsmæssigt vil være så infiltret i EF's kredsløb, at en udtræden vil medføre økonomisk katastrofe.

Derfor er det nu, vi skal sige nej!

Om ganske få år vil folkettingen føle sig tvunget til - hvis vi er inde - at gå med til beslutninger, som vi i dag ikke ville drømme om at tilslutte os.

Dermed falder også al trøstende tale om Danmarks veto-ret til jorden. Vi kan ikke standse en udvikling, som ledende politikere i dette nye Europa måtte ønske.

Og hvad man ønsker, har f. eks. den vesttyske forbundsregering proklameret i store annoncer i dagbladene efter underskrivelsen i Bruxelles den 22. januar:

„Europa bliver større! Fire nye partnere i Fællesskabet!“

Man ser altså helt bort fra folkeafstemningerne i Danmark og Norge og det norske Stortings endelige afgørelse og peger på, at Vesteuropas vigtigste industristater med 260 mill. mennesker og en omsætning på 2300 milliarder D-Mark nu slutter sig sammen.

„Europa rykker sammen - også politisk. Ud af et endnu løst udenrigspolitisk samarbejde vil der udvikle sig en europæisk udenrigspolitik.“

Sådan siger forbundsregeringens annonce.

Hertil må lægges forbundskansler Willy Brandts udtalelser om muligheden for en EF-hær i 1980'erne og hans - og den franske forsvarsministers - udtalelser om et europæisk atomvåben. Og den engelske premierminister Heath ser for sig et Europa, der om 10 år fremtræder som en verdensmagt på linie med de andre supermagter USA og Sovjetunionen.

Er det det, Danmark vil?

I dag har vi mulighed for at sige nej. Men tør vi - kan vi - efter bare 5 års medlemskab?

Jeg tror nemlig ikke, det er den udvikling, vore skiftende regering og handelsministre har tænkt på eller ønsket med deres erklæringer om Danmarks tilslutning til EF's politiske mål.

Danske forbehold uden værdi

Danmark har da også taget en række forbehold, både over for den fremtidige udvikling og med hensyn til, hvad vi selv ønsker at bestemme.

Man ønsker f. eks. ikke et alt for snævert udenrigspolitisk samarbejde og slet ikke et militærpolitisk. Militær- eller sikkerhedspolitik - hvad man nu vil kalde det - hører ikke hjemme i EF, siger man, og det udenrigspolitiske skal ikke være bindende.

Danmark ønsker også at føre sin egen skatte-, social- og uddannelsespolitik og meget mere, og man vil fortsætte og udvide det nordiske samarbejde.

Men også her vil virkeligheden blive en anden, end vi med vor måske lidt naive indstilling tænker os.

For det første har Ministerrådet og dets formand Aldo Moro svaret på de danske forbehold. Det er Rom-traktaten og alle senere og fremtidige beslutninger, der er afgørende for, hvad Danmark kan tillade sig. Vi må acceptere alle beslutninger, „af hvad art de end måtte være, som er kommet til efter traktaternes ikrafttræden, og de retningslinier, der er valgt med hensyn til udviklingen.“

For det andet foreligger der ingen garantier for, at de eneste af de danske forbehold vil holde ud i fremtiden.

For det tredje er målet „en stadig snævrere sammenslutning“ af medlemsstaterne. Hvordan kan det lade sig gøre, hvis Danmark på en række områder ikke vil være med?

Det forekommer uærligt gang på gang at fremhæve de høje mål, Rom-traktatens fædre har sat sig, samtidig med at man med en række afgørende forbehold søger at hindre, at man kan nå disse mål.

Og som jeg har fremhævet før: er vi først inde, bliver vi langsomt men sikkert tvunget til at gå med, også til beslutninger, vi i dag ikke drømmer om.

Alternativ til EF

Men alternativet til dette nye Europa, spørger man? Hvilke muligheder har Danmark uden for EF?

De almindelige økonomiske vurderinger er allerede omtalt. Der er tale om „korttids-vanskeligheder“, men ikke økonomisk katastrofe. Et frihandelsområde vil være det rigtige valg.

Det er i denne forbindelse naturligt at pege på, at de nordiske lande samlet er EF's største kunde næstefter USA. Og de nordiske lande er også politisk et alternativ til EF.

Målet i verdenspolitikken må være opløsning af de magtblokke, der står mere eller mindre stejlt over for hinanden. Forberedelserne til en europæisk sikkerhedskonference er udtryk for disse bestræbelser.

Her vil et frit stillet Norden være af afgørende betydning. Idealet af en stats sammenslutning eller et snævert samarbejde mellem stater må være en enhed, der er tilstrækkelig stor og indflydelsesrig til at påvirke omgivelserne, men samtidig så lille og overskuelig, at borgerne kan påvirke udviklingen i deres eget område, bevare den politiske medleven i og kontrol med deres samfunds udvikling og dermed sikre demokratiet.

På dette grundlag må de nordiske lande betegnes som et ideelt samarbejdsområde med muligheder for europæisk og internationalt at blive hørt og kunne påvirke bestræbelserne for afspænding.

Går et eller flere af de nordiske lande ind i EF, forspildes disse muligheder, og blokpolitikken forstærkes.

Nej til Rom-traktaten

Kort før sin tilbagetræden har EF-kommissionens vicepræsident, Sicco Mansholt, fremsat helt nye tanker for fremtidens Europa.

Han kræver i et brev til Kommissionens præsident, at EF-landene i stedet for at arbejde for økonomisk vækst koncentrerer sig om at begrænse befolkningstilvæksten, producere mere mad, fremstille færre materielle forbrugsgoder og bekæmpe forureningen.

Han fremhæver, at dette vil medføre nedgang i den materielle levestandard, men det skulle opvejes af en rigere tilværelse i et sundere og socialt mere lige samfund.

Disse tanker er i Danmark blevet udråbt som nye retningslinier for EF, og det fremhæves, at det er netop et sådant EF, vi ønsker.

Men sandheden er vel den bitre, at Mansholt her gør oprør mod EF uden mulighed for at ændre udviklingen. Det er nemlig selve systemet, der er galt. Det hele sigter på at skabe effektivitet, større produktion og større forbrug og ikke først og fremmest imod „en rigere tilværelse i et sundere og socialt mere lige samfund“.

Den dag, viljen til at løse alle de store opgaver, bl. a. forureningen, som det er nødvendigt at være fælles om, er til stede - eller den dag, livsnødvendigheden tvinger os til at ville - så vil de blive løst også uden sammensmeltning af stater under overnationale udemokratiske opbyggede institutioner.

Det er ikke menneskene i EF, vi siger nej til. Det er systemet.

Det er Rom-traktaten, vi stemmer nej til den 2. oktober.

POUL OVERGAARD NIELSEN

Danmark indenfor og udenfor EF

I det følgende bringes i form af korte debatsvar en række vurderinger af Danmarks fremtid på nogle vigtige områder. Debatten føres mellem to grupper uden for de aktive politikeres kreds. Udvælgelsen af spørgsmål og personer er foretaget i forståelse med EF-tilhængere og EF-modstandere i folketinget.

For EF:

Debatdeltagere:

Direktør, cand. polit.
Johs. Bøggild
Direktør Niels Amth-Jensen
Boelsmand Peter Jørgensen
Fhv. minister, fru Lis Groes
Nationalbankdirektør,
dr. polit. Erik Hoffmeyer
Formandsformand Thomas Nielsen
Redaktør, dr. phil. Jens Kruuse
Generaldirektør Hans Selvhøj

Mod EF:

Debatdeltagere:

Universitetslektor
Gunnar Thorlund Jepsen
Ekspeditionssekretær
Tom Hiort-Lorenzen
Forfatter Hans Scherfig
Gårdejer Jens Kirk
Forfatterinden Eva Hemmer Hansen
Sekretær John Mølgaard
Direktør, cand. polit. Henrik Heie
Advokat Ole Malmqvist

? Hvordan vil et udvidet EF udvikle sig på længere sigt?

FOR: EF er ikke et færdigt bygningsværk, men grundlaget for et samarbejde, som vil være under stadig udvikling med det formål at nedbryde skranke mellem Europas lande.

I fortalen til Rom-traktaten hedder det, at den sigter mod „at skabe grundlag for en stadig snævrere sammenslutning mellem de europæiske folk“. Hvor langt og hvor hurtigt samarbejdet vil udvikle sig i den retning, beror på den politiske vilje hertil hos alle de deltagende lande i de kommende år.

De forhandlinger inden for EF, der

førte til det såkaldte Luxembourg-forlig i 1966, slog fast, at begrænsninger i det enkelte lands handelfrihed på de områder, hvor der ikke allerede er truffet aftaler, kun kan gennemføres, hvis alle lande er enige derom.

Intet land er forpligtet til at godkende et samarbejde på nye områder eller til at acceptere nye institutioner med overnationale beføjelser. For Danmarks vedkommende skal beslutning om sådanne udvidelser ske efter grundlovens regler, altså i givet fald ved afholdelse af en folkeafstemning.

? Følgerne for dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik.

FOR: Rom-traktaten indeholder regler om samarbejde vedrørende en række udenrigsøkonomiske spørgsmål, medens den øvrige udenrigspolitik falder uden for samarbejdet. EF-landene har fundet det naturligt at udveksle synspunkter også om sådanne emner. De fire ansøgerlandes udenrigsministre deltager nu i disse drøftelser. Det beror helt på hvert enkelt lands eget ønske, om sådanne drøftelser

skal føre til beslutninger i retning af en samordnet holdning over for et eller flere udenrigspolitiske spørgsmål.

De fleste lande inden for et udvidet EF er også medlemmer af NATO. Så længe dette er tilfældet, vil der ikke være behov for særlige sikkerhedspolitiske drøftelser mellem disse lande.

IMOD: Drømmene om Europas fremtid er mange.

Storbritanniens premierminister og tyske og franske statsmænd ser sig Europa som verdensmagt på linje med USA og Sovjet med grundlag i fælles militær og Storbritanniens og Frankrigs atomvåben.

Denne politiske målsætning er også indbygget i Rom-traktaten og EF's ministerråds vedtagelser om det udenrigspolitiske samarbejde („Europa skal tale med én stemme“) og principbeslutningen om dannelsen af en økonomisk union. Heraf følger, at de vigtigste politisk-økonomiske beslutninger må træffes i Bruxelles. På længere sigt tvinges vi ind i et fælles

europæisk pengevæsen og en i Bruxelles fastlagt skatte- og socialpolitik.

Bruxelles vil fortælle os, hvor meget vi har råd til at ofre på folke- og invalidepensioner, hospitaler, skoler og plejehjem. Bruxelles skal også afgøre, om vi skal dække disse udgifter gennem moms, indkomstskat eller som i EF gennem lønskat.

Forbundsstaten Europa er i dag en drøm, men i morgen en virkelighed, som Danmark ikke kan vride sig ud af.

IMOD: Hovedsigtet med dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik må fortsat være at bevare Danmarks selvstændighed og at virke for fred og mellemfolkeligt samarbejde.

En selvstændig dansk indsats for op-tøning af blokkene og gensidig nedrustning er udelukket i EF, hvor vi indordnes under en ny stormagtsblok.

Med sin udsatte beliggenhed og stærke afhængighed af skiftende udenrigspolitiske forhold er det livsvigtigt for Danmark ikke at være bundet af uopsigelige aftaler med en bestemt stormagtsgruppe.

Indmeldelse i EF er netop et sådant uigenkaldeligt skridt. Et historisk fejlgreb.

Holder vi os udenfor, betyder det ikke noget brud med vor hidtidige udenrigspolitik. Vi vil kunne indrette vor fremtidige udenrigs- og sikkerhedspolitik efter de til enhver tid herskende forhold og ikke binde kommende generationer til en bestemt magtgruppe.

Uden at være underkastet EF's krav om at „tale med én stemme“ vil vi som fri nation med større vægt kunne virke for afspænding og nationernes frihed.

Leksikon

EF

er den danske forkortelse for De europæiske Fællesskaber, der i dag har seks lande som medlemmer, Frankrig, Italien, Tyskland, Belgien, Holland og Luxembourg.

EF har mange andre navne. De mest almindelige er Fællesmarkedet og Romunionen. Ofte anvendes også den engelske betegnelse EC.

EF består af tre forskellige internationale organisationer:

Det europæiske

Kul- og Stålfællesskab,

der blev oprettet i 1952 som den første af de tre organisationer. Ofte anvendes også den franske betegnelse CECA for dette samarbejde.

Det europæiske

Atomenergifællesskab,

oprettet i 1957, vedrører den fredelige udnyttelse af atomenergien. Organisationens navn forkortes til EURATOM.

Det europæiske

økonomiske Fællesskab

blev oprettet i 1957. Ofte anvendes også den engelske betegnelse EEC. Denne organisation omfatter alt det økonomiske samarbejde udover atomenergi samt kul og stål.

Rom-traktaten

er det almindelige navn for traktaten om

oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab. Denne traktat blev underskrevet af de seks lande i Rom den 25. marts 1957.

EF-samarbejdet finder sted i de fælles organer eller institutioner, der er nedsat. De vigtigste institutioner er:

Ministerrådet,

der er EF's øverste beslutende myndighed. I Ministerrådet er alle medlemslandenes regeringer repræsenteret.

Kommissionen

består for øjeblikket af 9 medlemmer. Ved en udvidelse af EF med England, Danmark, Norge og Irland skal Kommissionen have 14 medlemmer. Der skal være mindst ét medlem fra hvert land.

Kommissionen er et uafhængigt organ og må ikke modtage instruktioner fra medlemslandenes regeringer.

Kommissionens vigtigste opgave er at fremme EF's udvikling i overensstemmelse med Rom-traktatens bestemmelser. I praksis betyder det, at Kommissionen udarbejder forslag til Ministerrådet.

Det europæiske Parlament

skal udtale sig om de fleste af de forslag, som Kommissionen udarbejder til Ministerrådet. Parlamentets udtalelser er kun vejledende for Ministerrådet. Parlamentets 142 medlemmer vil ved en udvidelse

af EF med 4 lande øges til 208 medlemmer, heraf 10 fra Danmark. Parlamentets medlemmer udpeges blandt medlemmerne af de nationale parlamenter. Direkte valg til Det europæiske Parlament forudses indført senere.

Det økonomiske og sociale udvalg

er sammensat af repræsentanter for arbejdsmarkedets parter i de enkelte medlemslande og repræsentanter for andre interesseorganisationer. Udvalget skal ligesom Parlamentet udtale sig om Kommissionens forslag.

Domstolen

skal sikre, at traktaterne og de senere vedtagne EF-regler overholdes. Virksomheder og private personer, som berøres af en EF-beslutning, kan indbringe en sag for Domstolen, der i dag har 7 uafhængige dommere. Med en udvidelse af EF med 4 lande bliver der 11 dommere.

Følgende ord har særlig været omtalt i forbindelse med EF:

Davignon-rapporten

er en rapport udarbejdet af en ekspertgruppe med den belgiske embedsmand Davignon som formand. Rapporten er godkendt af medlemslandenes regeringer. Rapporten omhandler uforpligtende rådgivning om udenrigspolitiske spørgsmål. Dette samarbejde bygger ikke på bestemmelser i Rom-traktaten og hører derfor ikke under EF-institutionerne. Danmark har sammen med England, Norge og Irland erklæret sig enig i at deltage i disse drøftelser.

Werner-rapporten eller Werner-planen

er en rapport fra en ekspertgruppe, der havde Luxembourgs statsminister, Pierre Werner, som formand. Werner-rapporten behandler, hvordan man kan danne en valutaunion og en økonomisk union inden for EF. Werner-rapporten er ikke blevet godkendt af Ministerrådet, men visse af dens forslag blev optaget i Ministerrådets resolution af februar/marts 1971. Denne resolution er en hensigts-erklæring om at danne en økonomisk og valutarisk union i løbet af de næste 10 år. Ministerrådets vedtagelse er ikke så vidtgående som Werner-rapporten.

Yaoundé-konventionen

er en samarbejdsaftale mellem EF og 18 afrikanske stater, som alle er tidligere franske eller belgiske kolonier. Ved aftalen oprettes et frihandelsområde mellem EF og disse stater. Endvidere yder EF økonomisk og faglig bistand til disse lande. Ved en udvidelse af EF skal de britiske statssamfundslande i Afrika have en tilsvarende ordning tilbudt.

EFTA

er forkortelsen for Den europæiske Frihandels-sammenslutning, som Danmark har været medlem af siden 1960. EFTA-aftalen går ud på toldfri samhandel med industrivarer mellem medlemslandene og begrænsede indrømmelser til de lande, der eksporterer landbrugsvarer.

En uddybning af de enkelte indlæg i denne tryksag kan fås ved henvendelse til:

Adresse:	Telefon-nr.
Socialdemokratiet Nyropsgade 26, 1602 København V. Giro: 20 95	(01) 11 15 22
Det radikale Venstre Christiansborg, 1218 København K. Giro: 32 01	(01) 12 72 51
Det konservative Folkeparti Nyropsgade 19, 1602 København V. Giro: 34 03	(01) 15 66 03
Danmarks Retsforbund Kroghsgade 1, 2100 København Ø. Giro: 18 74 24	(01) ØBro 883
Socialistisk Folkeparti Christiansborg, 1218 København K. Giro: 3 30 00	(01) 12 70 11
Danmarks kommunistiske parti Dr. Tværgade 3, 1302 København K. Giro: 27 53	(01) 14 01 14
Kristeligt Folkeparti Søndergade 16, 8700 Horsens. Giro: 14 14 05	(05) 62 92 50
Venstres Landsorganisation Søllerødvej 30, 2840 Holte. Giro: 11 11 96	(01) 80 22 33
Venstresocialisterne v. Ernst Dahl Vesterbrogade 41, 1620 København V. Giro: 12 00 40	(01) 22 30 02
Fællesudvalget mod EF-medlemskab Nørrebrogade 441, 2200 København N. Giro 47	(01) 37 20 66
Komiteen af socialdemokrater mod EEC Nørregade 20, 1165 København K. Giro: 18 41 03	(01) 14 15 45
Markedssekretariatets information Stormgade 10, 1470 København K.	(01) 11 16 12

Institutionernes sammensætning i et udvidet EF

Medlemsland:	Kommissionen	Ministerrådet		Det økonom. og sociale udvalg	Parlamentet		Befolkningstal (1969)
		Antal medl.	Antal medl. Stemmevægt		Antal medl.	Antal medl.	
Luxembourg	1	1	2	6	6	0,3	
Belgien	1	1	5	12	14	9,7	
Holland	1	1	5	12	14	12,9	
Frankrig	2	1	10	24	36	50,3	
Italien	2	1	10	24	36	54,1	
Tyskland	2	1	10	24	36	60,8	
England	2	1	10	24	36	55,6	
Danmark	1	1	3	9	10	4,8	
Norge	1	1	3	9	10	3,8	
Irland	1	1	3	9	10	2,9	
I alt	14	10	61	153	208	255,2	

V

Venstre,
Danmarks liberale parti

Y

Venstresocialisterne

Ja til en dansk fremtid i Europa

Vi danske ønsker os mange ting af fremtiden.

Vi ønsker, at der må være fred i verden. Vi ønsker tryghed for vor egen tilværelse med beskæftigelse til alle og med de goder, som den moderne udvikling kan skaffe os.

Venstre ønsker at forandre vort samfund, så det bliver en bedre ramme om menneskelig trivsel og udfoldelse. Den stigende forurening føles som en trussel mod vor sundhed. Vi vil gerne skabe et bedre miljø på arbejdspladser, i skoler og i boligkvarterer, overalt hvor mennesket lever og samarbejder.

Om disse ønsker kan opfyldes, beror for en stor del på os selv. Er vi villige til at yde en effektiv arbejdsindsats hver på sin plads? Kan vi enes om en retfærdig fordeling af vor velstand? Vil vi respektere andres ligheder i alle menneskelige forhold?

Men det er ikke alting, der kun beror på os selv. Danmark er en lille del af en verden, som vi har meget omfattende handelsforbindelser og kulturelle og menneskelige kontakter med. Først og fremmest er vi en del af Vesteuropa. Det meste af vor udenrigshandel og de fleste af vore øvrige forbindelser går til andre vesteuropæiske lande: Norden, Storbritannien og de seks lande, som udgør EF. Vore muligheder for at leve i fred og tryghed bestemmes af udviklingen i Europa. Luftens og havets forurening kan kun bekæmpes effektivt i samarbejde med andre europæiske lande.

Fra næste nytår vil Storbritannien være tilsluttet det nuværende Fællesmarked. Dermed skabes der en gruppe lande, hvis samarbejde vil få afgørende indflydelse på fremtidens politiske og økonomiske vilkår for hele Vesteuropa og dermed også for Danmark, hvad enten vi siger ja eller nej. At sige nej betyder ikke, at de nuværende forhold fortsætter uændret. Et nej betyder derimod, at vore ydre handelsvilkår forringes, og at vi fraskriver os mulighed for at påvirke det europæiske samarbejde.

Derfor mener Venstre, at vi bør sige ja til at blive medlem af et udvidet EF. Vi bør sige ja, fordi dette samarbejde giver øget sikkerhed for stabile og demokratiske forhold i Vesteuropa. Vi bør sige ja, fordi vi vil opnå økonomiske fordele til gavn for beskæftigelsen og erhvervene. Vi bør sige ja, fordi vi på dette økonomiske grundlag får større mulighed for at sikre, at vore sociale ydelser forbedres, og at goderne fordeles mere ligeligt mellem landets forskellige egne og befolkningsgrupper.

Vi bør også sige ja af hensyn til demokratiets fremtid. Folkestyret er kun levende, hvis det magter at løse de opgaver, som folket ønsker løst. De fleste af disse opgaver skal vi stadig løse på egen hånd, men en række økonomiske og erhvervs-mæssige spørgsmål kan kun løses tilfredsstillende i et nært samarbejde med andre europæiske lande.

At indtræde i et udvidet EF, der vil bestå af ti lande med demokratisk valgte regeringer, betyder, at vi får et medansvar for udviklingen i et samarbejdende Vesteuropa. Det vil give dansk politik større perspektiver og derved blive en værdifuld udfordring for vort folkestyre.

Danmark er både et nordisk og et europæisk land. Vi har i kraft af vor geografiske beliggenhed altid været brobygger mellem Norden og Europa. Det bør vi også være i fremtiden. Vi kan fortsætte og på mange punkter udvide vort samarbejde også med de nordiske lande, der ikke bliver medlem af EF, samtidig med at vi bliver en nordisk røst i det europæiske samarbejde.

P. NYBOE ANDERSEN

Nej til kapitalens fællesmarked

Fællesmarkedet er et forsøg på at tilpasse de politiske organer til kapitalismens økonomiske udvikling. Kapitalismen skaber kapitalkoncentration. Erhvervslivet domineres i stigende grad af kæmpekoncerner, der opererer på internationalt plan med filialer i mange lande. Derfor er monopolkapitalen interesseret i at få nedbrudt landegrænserne i Vesteuropa, så der kan skabes ét stort marked med fri bevægelse for arbejdskraft, tjenesteydelser, varer og kapital.

At kapitalismen nu er på vej ind i en økonomisk og social krise har yderligere øget monopolkapitalens interesse i at styrke fællesmarkedet. Krisens vigtigste kendetegn er de hyppige valutakriser, den stigende arbejdsløshed i industrilandene og den voksende sociale gæring i u-landene.

Den tid er forbi, hvor Europas herskende klasser kunne tillade sig den luksus at bekæmpe hinanden – økonomisk, politisk og militært.

Monopolkapitalen opbygger nu et overnationalt statsapparat i fællesmarkedet, som kan sørge for den nødvendige økonomiske og politiske samordning af dens interesser på vesteuropæisk plan. Det overnationale statsapparat består af udøvende organer som ministerråd og kommission, en administration (sekretariatet), en domstol og på længere sigt uden tvivl også af et integreret politisk og militærapparat.

Fællesmarkedet tjener monopolkapitalens interesser – ikke arbejderklassens. Fri bevægelighed for arbejdskraft og kapital betyder på jævnt dansk, at virksomhederne flytter derhen, hvor profitten er størst, og at arbejderne vil blive tvunget – på den ene eller anden måde – til at flytte efter.

Overgangen til socialismen vil også blive vanskeliggjort, hvis den europæiske monopolkapital får bedre muligheder for at koordinere sin kamp mod arbejderne.

Danmarks tilslutning til fællesmarkedet vil betyde en skærpet udbytning af

danske arbejdere og en styrkelse af monopolkapitalens overnationale statsapparat. Derfor må dansk tilslutning til fællesmarkedet bekæmpes.

Der må stemmes nej ved folkeafstemningen. Men et nej-flertal vil ikke være ensbetydende med, at kampen er vundet. Monopolkapitalen bøjer sig ikke for en folkeafstemning. Efter et nej-flertal ved folkeafstemningen vil monopolkapitalen søge at få Danmark tilknyttet fællesmarkedet ved associeringsordninger og andre aftaler af mere direkte politisk karakter. Og af hensyn til „konkurrenceevnen“ vil dansk lovgivning og arbejdsmarkedspolitik blive søgt tilpasset det, der gælder i fællesmarkedet. Og på et senere tidspunkt vil monopolkapitalen igen rejse spørgsmålet om fuldt medlemskab. Men et nej-flertal ved folkeafstemningen vil give arbejderklassen og de revolutionære et pusterum til at organisere sig med henblik på de fremtidige kampe mod kapitalismen.

Hvis det mod forventning skulle lykkes regeringen og monopolkapitalen at lokke og true et flertal af befolkningen til at stemme ja ved folkeafstemningen, er kampen ikke dermed endegyldigt tabt. I fællesmarkedet vil arbejderne komme ud i en skærpet klassekamp. Og det bliver endnu mere nødvendigt, end det allerede er nu, at arbejderne etablerer aktionsfællesskab på tværs af landegrænserne. Arbejderne må organisere sig inden for de enkelte koncerners fabrikker og inden for de enkelte brancher på tværs af landegrænser. Arbejderne kan med internationale sympatiaktioner hindre, at kapitalisterne under arbejdskampe flytter produktionen til andre lande.

Under alle omstændigheder vil klassekampen blive skærpet. Men i et styrket fællesmarked vil arbejderne og deres allierede fra andre samfundslag få dårligere levevilkår og dårligere kampbetingelser. Og overgangen til socialismen vil blive vanskeliggjort.

Derfor nej til fællesmarkedet.

ERNST DAHL

K

Danmarks kommunistiske parti

Q

Kristeligt Folkeparti

Uden for EF - er der en fremtid for Danmark

Igen en gang står den danske befolkning over for at træffe en afgørelse, der skal kalde samfundets spidser til orden, inden de får sat Danmarks selvstændighed over styr.

EF-medlemskab betyder at fraskrive sig retten til, at beslutning om livsvigtige anliggender træffes her i landet. Den overlades til fjerne, „overationale“ organer, som er aldeles udemokratiske og super-burekratiske, og som varetager de store kapitalmonopolers interesser.

Rom-traktaten - en advarsel mod EF

Køreplanen for denne underordning findes i Rom-traktaten med dens forlangende om en stadig styrkelse af samarbejdet mellem lande i EFTA, ender sig med en „enighedens slutning“, der griber om sig på stadig flere områder.

Man træster med, at Rom-traktaten nok ikke bliver opfyldt. Men er det ikke mageløst, at man opfordrer til tilslutning til en traktat, fordi den ikke bliver opfyldt! I virkeligheden betyder tilslutning imidlertid, at man bagfter vil komme og sige: Vore „EF-forpligtelser“ kræver, at vi bøjer os...

Man træster med, at vi får „medindflydelse“ i EF... Men husk, hvordan det gik, da markedsministeren blev næset af i Bruxelles. Han sagde tak til! Eller da Norge fik afvist sine fiskerikrav. Man bøjede sig pænt.

Der findes ingen „vetoret“, hvormed Danmark i EF kunne hindre gennemførelse af Rom-traktatens krav. Der findes kun en beslutning om, at man „vil prøve inden for en rimelig tid“ at blive enige...

EF vil ensrette

Man skræmmer med økonomiske katastrofer for landet, hvis vi ikke bøjer os. Men selv regeringens eksperter indrømmer, at forskellen indenfor og udenfor ikke bliver afgørende. Derimod ved vi, at i Fællesmarkedet er der i dag rekordarbejdsledshed og stærkt fald i den økonomiske vækst.

Sagen er simpelt hen, at befolkningens fremtidige kår vil blive bestemt af, hvil-

ken økonomisk politik der bliver ført her i landet. Inden for EF vil den blive bestemt i EF-kontorerne. Uden for EF kan afgørelsen træffes her.

Tilslutningen til EF forpligter til i løbet af 10 år at gennemføre „Wernerplanen“ om en økonomisk og monetær union, som „indebærer, at de væsentligste beslutninger om den økonomiske politik træffes på fællesskabsplan“. Den skal føre til „ensretning af den økonomiske politik“ og til „den politiske union, som den ikke vil kunne undvære“. Det betyder, at også skattepolitik og budgetpolitik, herunder de sociale budgetter, skal fastlægges inden for rammer bestemt af EF.

De, som i dag „garantierer“, at EF ikke vil udløse sig i den slags, har ikke mere baggrund for det, end da de for et halvt år siden forsikrede, at „militær- og sikkerhedspolitikken holdes uden for EF“.

* Kommunisterne påstår ikke, at bare vi holder os uden for EF, så er alt i orden. Men uden for EF kan der i Danmark træffes beslutning om at føre en selvstændig, demokratisk politik vendt mod kapitalens monopoler.

Man spørger om alternativet til EF. Det består i en sådan politik. Vi foreslår, at den går ud på:

- at sætte kapitalen under kontrol i stedet for, som i EF, at give den „fri bevægelighed“,
- at samfundet inddrager kapitalværdistigningerne, som mere end opvejer betalingsbalanceunderskuddet,
- at nedskære militæruddgifterne,
- at regulere udenrigshandelen i en alsidig udvikling,
- at sikre fællesnordisk handelspolitisk optræden (også i samhandelen med EF),
- at udnytte mulighederne for at skabe sikkerhed og samarbejde i hele Europa på den forestående statskonference.

Alt dette strider ganske vist mod EF. Netop!

Nu, hvor storkapitalen ikke ved bedre end at lægge Danmarks skæbne i EF's hænder, opfordrer vi til at lægge Danmarks skæbne i folkets hænder.

Derfor: *Nej til EF!* KNUD JESPERSEN

Marked og fællesskab

Der er i Kristeligt Folkeparti som i de fleste andre politiske partier adskillige opfattelser af, hvordan Danmark bør stille sig til det europæiske fællesskab. Den

indstilling, man er enedes om at gøre til partiets politik, lyder kort formuleret således:

Danmark må af erhvervsøkonomiske grunde - og grundet i den fælles frihedstradition - knytte sin indtræden i EF til Englands. Herudover - og af samme grunde - må vor tilslutning være afhængig af, at der opnås tilfredsstillende ordninger for de øvrige nordiske lande, her tænkes først og fremmest på Sverige og Norge.

I de måneder, der er gået siden partiets programdebat om EF, har situationen afklaret sig så meget, at man må sige, at vore ydre betingelser er blevet opfyldt.

Kristeligt Folkepartis europæiske sigte hænger dels sammen med vurderingen af vore økonomiske og dermed sociale behov (landets økonomiske problemer som stående uden for EF vil uvægerligt gå ud over de socialt svageste stillede) - men herudover hænger partiets stilling også sammen med forståelsen af, at vi som et kristent folk og som en privilegeret nation har et ansvar for verden omkring os. Vi har et åndeligt, kulturelt og socialt ansvar, som vi finder bedst kan røgtes, når vi træder ind i de europæiske nationers familie. Vore egne åndelige og kulturelle værdier står og falder med, hvilken indsats vi agter at gøre.

Vi er på vej fra et gennem århundreder splittet og sønderrevet Europa ind i et Europa, hvor indbyrdes krig er en utænkelighed. Dette begyndende europæiske nationers fællesskab må være et første skridt på vejen til et større og mere udvidet fællesskab, hvori Europa kan optræde som brobygger.

Danmark har med sin særlige folkelige og kulturelle baggrund en rolle at spille i Europa, i EF, som inspirationskilde og igangsætter, så Europa kan folde sig ud og åbne sig mod omverdenen.

Vi er så vant til at kalde vor medfødte frygt og magelighed for beskedenhed - og undertiden endda ydmyghed - men vi må have mod til at indse, at et lands størrelse og selvstændighed ikke måles i afstanden mellem veletablerede grænsepæle, men i størrelsen af det engagement, det kaster sig ud i, og de opgaver, det vover at påtage sig.

JACOB CHRISTENSEN

Det liberale alternativ til EF

Den politiske drivkraft i opbygningen af EF er forestillinger om „en tredje magt mellem USA og Sovjet“, „Europas mission“ og et Vesteuropa, der „taler med én stemme“. Det kan lyde som en vesteuropæisk ny-nationalisme. Selvfølgelig vil den også engang blive søgt understøttet af egne militære kræfter. Hastigheden i denne udvikling bestemmes af magtspillet mellem de deltagende store lande og deres økonomiske interesser, ikke af de små.

Danske regeringer har allerede „helhjertet og uden forbehold“ erklæret vort land rede til at indgå i denne vesteuropæiske sammensmeltning. Men Danmarks borgere kan endnu nå at sige nej.

Har verden brug for en sådan ny stormagt – eller har vi stormagter nok? Et borgerne i store stater normalt lykkeligere, rigere eller trygkere end i mindre stater? Har store stater bedre end mindre kunnet løse de sociale problemer og afskaffet fattigdommen? Administrerer store enheder altid bedre og billigere end mindre? Hvor er vejen mellem borger og „hersker“ længst og mest ufremkommelig? Hvordan røgter vi vort internationale og medmenneskelige ansvar bedst?

EF's måde at beslutte og regere på, som den er fastlagt i Rom-traktaten, kan slet ikke opfylde de krav, vi plejer at stille til et folkestyre. Der er f. eks. ingen folkevalgte organer til at træffe beslutninger i EF. Ingen offentlighed i forvaltningen. Sprogkløfter hindrer den tværgående folkelige debat, som herhjemme er det selvfølgelig grundlag for udviklingen. Embedsmænd i hobetal skaber EF's egen retsorden gennem dynger af papir og meget hemmelighedskræmmeri. Men EF's forordninger forpligter borgerne i alle medlemsstater, og de har forrang for nationale love, også vores grundlov.

Skal vi overlade vores handelspolitik over for den store omverden og vores øvrige erhvervs politik til en sådan storstat, hvortil vi vil få meget ringe indflydelse? Skal vi forpligte os til med denne stat at harmonisere eller ensrette vores

økonomiske politik (dvs. finans-, penge- og indkomspolitikken), vores socialpolitik, skattepolitik, udenrigs-, sikkerheds- og militærpolitik?

Alternativet

Nok måtte NORDEK-projektet skrindlægges, men det skyldtes jo netop, at Danmarks og Norges regeringer samtidig arbejdede på deres landes medlemskab af EF. Dermed bragte man NORDEK i konflikt med Sveriges og Finlands neutralitetspolitik. – Men hvis Norge og Danmark siger „nej“ til EF, kan skrinet jo åbnes igen, sagde Sveriges regeringschef i tv, og Finlands bekræftede det.

Retsforbundet anbefaler vælgerne at stemme nej til EF. Danmark bør som Sverige, Finland, Østrig og Schweiz indlede forhandlingerne med EF om en frihandelsaftale for alle industrivarer, herunder konserver, og konkrete handelsaftaler vedrørende øvrige landbrugsvarer. Dette er i overensstemmelse med EF's ministerråds mandat til Kommissionen om sådanne aftaler for de EFTA-lande, der ikke søger om medlemskab af EF.

Gennem en frihandelsaftale vil vor industri få lige adgang til det vesteuropæiske marked, uden at konkurrenceevnen forringes gennem toldfordyrelser af råvarer, højere energi- og stålpriser, højere fødevarerpriser og en uahæmmet jordspekulation. Landbruget vil undgå indlemelse i EF's bureaukratiske og produktionsfordyrende landbrugsordninger.

En frihandelsaftale med EF, eventuelt på fælles-nordisk basis, vil i modsætning til medlemskab bevare vor selvbestemmelseret i alle væsentlige udenrigspolitiske og økonomiske spørgsmål.

Danmarks velstand er betinget af en stor og verdensomspændende handel. Det liberale alternativ til EF indebærer en fælles-nordisk indsats for liberalisering af verdenshandelen gennem de internationale organisationer. Danmark kan i et frit nordisk skæbnefællesskab – modsat ved indtræden i EF's snævre økonomiske og politiske statsdannelse – virke for internationalt samarbejde og afspænding og nedbrydning af magtblokkene.

IB CHRISTENSEN

Hvem skal bestemme over dansk politik?

Vi lægger ikke skjul på, at vi er socialister. Vi mener, at uden en udbygning af vort demokrati i socialistisk retning kan de store menneskelige og økonomiske problemer ikke løses. Men afgørelsen er alene det danske folks. Om vi skal have liberalistisk eller socialistisk politik eller noget tredje, det skal de danske vælgere selv bestemme ad demokratisk vej.

Kommer vi ind i EF, gælder denne selvfølghed ikke mere. For nogen tid siden nedlagde Kommissionen veto mod en økonomisk lovgivning i Belgien. (Som ikke var socialistisk, men rummede en svag ansats til styring!)

Den uopsigelige Romtraktat er nemlig en ekstra grundlov, og bl. a. er samfundets styring af kapitalen en umulighed, fordi denne „grundlov“ foreskriver fri bevægelighed for kapital. Kræfternes frie spil skal råde til evig tid!

Samme „grundlov“ betragter arbejdskraft som et tilbehør til kapitalen. Hvorfor sagde Sverige nej til det fælles EF-arbejdsmarked? Fordi – sagde svenskerne – Sveriges egen social- og boligpolitik ville bryde sammen, hvis man skulle give afkald på selv at regulere indvandringen.

Hvad angår ydre told og udenrigshandel, landbrug og kapital- og arbejdsmarked og delvis jordpolitik, skal vi straks afgive selvstændighed, hvis vi siger ja. 4000 forordninger venter på os! Men vi skal også acceptere EF's retningslinier for fremtiden.

Den vigtigste er beslutningen om at omdanne EF til en økonomisk-valutarisk union inden 1980. Det indebærer ikke bare en fælles valutapolitik, men betyder også, at finanslovens hovedposter og pengepolitikken (i dag under Nationalbanken) skal dirigeres fra „fællesskabsplan“. Noget af det første, man vil tage fat på, er en „harmonisering“ af de indirekte skatter, og før eller senere kommer turen til socialpolitikken.

„Fællesskabs-planen“ bestemmes af nogle få stormagter og en række mindre stater. Bemærk, at det er Frankrig og

ikke småstaterne, der gang på gang har nedlagt veto.

Samme Fællesskab stræber også officielt hen mod „at tale med én stemme“ udadtil, og ledende EF-politikere imødeser „EF-soldaternes“ komme. Så nogen afspænding betyder EF ikke, tværtimod. (Og det er ikke en forening, man melder sig ud af!)

Ja men måske kan vi ikke klare os, hvis vi står udenfor? Hvorfor ikke? Sverige søger ikke ind, Schweiz og Østrig og Finland heller ikke.

Danmark har økonomiske problemer i dag, store endda. Tro blot ikke, vi overvinder dem ved at gå ind! Nok får storlandbruget en kortvarig gevinst – men valutagevinsten herfra bliver beskedent, og industrien kommer ud i hårde vinde.

Dagens økonomiske problemer skal selvsagt også løses, hvis vi bliver stående udenfor. Det vil kræve en samlet indsats, men bliver næppe vanskeligere, end hvis vi går ind – fordi vi selv kan bestemme midlerne. Går vi ind, bliver halvdelen af klaveret hugget væk; står vi udenfor, har vi alle de bedste tangenter til vor ræddighed!

En af de bedste tangenter hedder nordisk samarbejde. Det skal nok komme i gang på ny, hvis vi siger nej til EF; både Sverige og Finland har givet udtryk herfor. Så kan vi i fællesskab forhandle om en handelsaftale med EF – dernede skal de jo have solgt deres folkevogne og andre produkter, bl. a. til os!

En anden tangent, vi vil kunne bruge, hedder samfundsstyring af det økonomiske liv. Det betyder demokratisering af økonomien, og det tilråder SF. Men uanset hvilke tangenter man vælger at spille på, så bestemmer vi det selv! Befolkningen bestemmer også selv, hvilken skatte- og arbejdsmarkedspolitik og kapital- og pengepolitik der skal føres i Danmark – for ikke at tale om udenrigspolitik og finanslove.

Derfor: Skal vi lade nogle stormagter, der repræsenterer de store monopolars interesser, blande sig i disse ting, så sig ja! Men skal vi bevare vor selvstændighed, råder SF Dem til at stemme nej til Fællesskabet.

GERT PETERSEN

B

Det radikale Venstre

Ja – også af politiske grunde

I vælgernes vurdering af, om man ved folkeafstemningen bør stemme ja eller nej til Danmarks tilslutning til EF, er det væsentligt at fastholde det givne udgangspunkt:

Hvad enten Danmark siger ja eller nej, vil vore økonomiske og politiske forhold ændre sig radikalt, når England fra nytår er blevet medlem. Det hænger bl. a. sammen med, at England stadig er Danmarks største kunde.

Ikke alene vor samhandel med England ændrer sig, men også det frihandels-samarbejde, de nordiske lande har haft med England og andre vesteuropæiske lande i EFTA, ændrer sig. Når England bliver medlem, eksisterer EFTA ikke længere. Det bliver således ikke alene landbrugets vilkår, der påvirkes af et ja eller nej, men afgørelsen får betydning også for dansk industri, idet man ikke kan tage det for givet, at vi automatisk opnår en frihandelsaftale med EF, *bvis* vi siger nej.

Den opfattelse, at alt stort set vil fortsætte uændret, blot vi stemmer nej, er altså uholdbar. Spørgsmålet bliver her-efter, om forandringerne bliver størst og mest gunstige eller ugunstige ved henholdsvis et ja eller nej. Hvad de økonomiske følger angår, er der ingen tvivl: Danmark vil ved et nej få større økonomiske vanskeligheder end ved et ja. Der er uenighed om, *hvor* meget ringere vor økonomiske stilling bliver – men selvfølgelig kan vi klare også øgede økonomiske problemer, *bvis* vi selv vil.

Det afgørende må da blive en vurdering af de politiske følger af den ændrede europæiske situation. Påtager Danmark sig sådanne bindinger, at det medfører betænkeligheder? Svaret må være nej. Vil vi være med i et internationalt samarbejde, medfører det hensyntagen til andre lande og en vis vilje til at deltage i fællesbeslutninger. EF har siden sin start i 1958 vist både vilje og evne til at formidle et samarbejde på en måde, som også små lande kan være tilfreds med.

Englands indmeldelse i EF betyder, at

den fremtidige europæiske udvikling under alle omstændigheder afgørende vil blive bestemt af EF. Danmark må derfor vurdere sin interesse i at være med i dette europæiske samarbejde for derigennem at søge indflydelse på beslutningerne i Europa.

Vi har en geografisk placering, som gør, at de beslutninger, der træffes i Bruxelles, vil påvirke Danmark såvel økonomisk som politisk, også selv om vi ikke er medlem. Derfor må det være rigtigt at søge sin indflydelse dér, hvor afgørelserne træffes. Angsten for at vi, fordi vi er små, ingen indflydelse vil få, er ikke berettiget. Dels er Holland, Belgien og Luxembourgs tilværelse i EF et klart bevis for, at små lande *har* indflydelse, og dels ved vi fra alle øvrige internationale samarbejdsorganisationer, at vor indflydelse afhænger af evnen til at finde sammen med andre lande, der ligger os nær i opfattelse.

Det EF, vi skal tage stilling til, er et fællesskab med bl. a. Holland, Belgien, Luxembourg, Irland og Norge som medlemmer. Det er derfor indlysende, at der ikke er rimelig grund til at antage, at EF skulle sætte sig på de små lande. Tager man så yderligere i betragtning, at England også kommer med, så eksisterer der et selvfølgeligt grundlag for et samarbejde, der ikke ligger dansk tankegang fjernt.

Vi får altså mulighed for indflydelse ved at være med i et europæisk samarbejde, der kan føre videre til et endnu større internationalt samarbejde.

Til dette bør så føjes, at det nordiske samarbejde, der har været så værdifuldt også for Danmarks udvikling, ikke alene kan fortsætte, men også reelt udvides, *bvis* de nordiske lande selv ønsker det.

Der er således både økonomiske og politiske begrundelser for at stemme ja ved folkeafstemningen.

HILMAR BAUNSGAARD

I den radikale folketingsgruppe er der 4 medlemmer, der anbefaler at stemme nej, medens de øvrige 23 medlemmer alle anbefaler at stemme ja.

C

Det konservative Folkeparti

Ni kendsgerninger om Europa og os

Det er vanskeligt for den menige vælger at danne sig et klart indtryk af fordele og ulemper ved dansk tilslutning til EF. Det er lige så vanskeligt at overskue Danmarks situation, såfremt vi står udenfor. Eksperterne er ikke altid enige om virkningerne, så vi kan ikke få en entydig vejledning fra den kant. Alligevel skal vi alle svare enten ja eller nej ved folkeafstemningen den 2. oktober, og vi skal derfor beslutte os på grundlag af de mange udtalelser, vi hører, ser og læser.

Som støtte for *Deres* afgørelse erindrer den konservative folketingsgruppe Dem om nogle kendsgerninger:

1. Englands regering og et stort flertal i det britiske parlament har accepteret, at Storbritannien tilslutter sig EF pr. 1. januar 1973, så England er nu at regne for et sikkert EF-medlemsland.

2. Norges regering har underskrevet tiltrædelsestraktaterne, og statsminister Bratteli har erklæret, at kun medlemskab er en acceptabel markedsløsning for det norske folk.

3. Danmarks regering har ligeledes underskrevet tiltrædelsestraktaterne, og 141 af folketingets 179 medlemmer har accepteret beslutningen. Dette vigtige skridt er taget, efter at skiftende folketing har arbejdet med markedsproblemet i mere end 10 år, og afstemningen er således et resultat af et grundigt og langvarigt arbejde.

4. Danmark kommer i EF med i et stort frihandelsarrangement for industrivarer. Dette omfatter også en lang række stater i og uden for Europa, som har opnået associeringsordninger eller handelsaftaler med Fællesmarkedet. I dag er adgang til en stor kundekreds afgørende for industriens fremtid.

5. Som medlemsland får vi andel i det stadig øgede behov for tjenesteydelser mellem landene. Det har hidtil især gjort sig gældende inden for brancher som transport, bank- og forsikringsvirksomhed og hotel- og restaurationsdrift.

6. Vi kan blive deltagere i praktisk-po-

litisk samarbejde om forurening, om den tekniske udvikling og om den økonomiske politik. Netop et land som Danmark – med vor meget store udenrigshandel – har vanskeligt ved at løse sine økonomiske problemer uden et sådant samarbejde.

7. Danmark kommer i EF med i landbrugsordninger, som er særdeles fordelagtige for os. Vi har stort set været lukket ude fra de nuværende EF-medlemslande, og det har betydet en manko i vor indtjening af valuta. I et EF – udvidet med England – kan vi afsætte vor landbrugsproduktion og dermed også bevare de mange arbejdspladser, som er afhængige heraf. Tænk blot på vore slagterier, mejerier, konservesfabrikker og på de mange virksomheder inden for emballageindustri, handel og transport, som er bygget op på grundlag af vor store fødevarerproduktion.

8. Den kendsgerning, at samhandelen øges mellem de europæiske nationer og mellem dem og mange andre nationer i hele verden, er ensbetydende med at skabe flere chancer for at udbygge det politiske samarbejde. Dette vil medvirke til at fjerne spændinger og forhåbentlig også hindre dem i overhovedet at opstå.

9. Inden for De europæiske Fællesskaber vil der blive truffet mange vidtrækkende beslutninger, som vil berøre det øvrige Europa. Det vil være en fordel for Danmark at være med til at træffe afgørelserne.

Vi har nævnt ni af de mange kendsgerninger, der taler for dansk tilslutning til EF, og som er årsag til, at den konservative folketingsgruppe ikke er i tvivl. Vi har arbejdet med spørgsmålet i mange år, og vi anbefaler uden forbehold, at Danmark tilslutter sig EF. Det danske folk undgår ikke vanskeligheder, men disse er for intet at regne i forhold til de problemer, som opstår, såfremt befolkningen vælger at stå udenfor.

Vi anbefaler Dem at være positiv og at sige ja til Europa.

IB STETTER

? Vor folkelige og nationale fremtid.

FOR: Samarbejdet mellem de europæiske folk inden for EF's rammer vil sikkert vokse sig stærkere, men det vil vedblive at være et samarbejde mellem selvstændige nationer og folk med hver sit særpræg. EF har ikke til mål at gøre os alle til „gennemsnitseuropæere“. Det vides med sikkerhed, at det EF-medlem, der i de fleste henseender kan sammenlignes

med Danmark, nemlig Holland, ikke har følt sin nationale kultur, egenart eller selvstændighed angrebet.

Dansk kultur er udviklet ved gensidig påvirkning over grænserne, og den vil også fremtidig trives bedre i et internationalt samvirke end ved dansk isolation.

? Mulighederne for nordisk og internationalt samarbejde.

FOR: Danmark og Norge søger medlemskab af et udvidet EF. Sverige, Finland og Island søger en handelspolitisk tilknytning. Denne forskel er ikke til hinder for, at det nuværende nordiske samarbejde kan fortsættes og videreudvikles. Danmark vil således både kunne være medlem af EF og af Nordisk Råd.

I det internationale samarbejde om

økonomiske spørgsmål vil EF-landene i stigende grad komme til at indtage en fælles holdning. Det vil således være tilfældet i de kommende verdensomspændende forhandlinger om toldnedsættelser. På andre områder behøver vi ikke at føre en fælles politik. Dette gælder f. eks. inden for FN.

IMOD: Vi bør ikke give afkald på det privilegium at være borgere i et lille land med en overskuelig administration, hvor den enkelte har større mulighed for indflydelse end i store lande. Vi har netop af denne grund bragt det videre i velstand og politisk og kulturel frihed end de lande, vi nu søger union med.

Vi må erkende, at vor nabo er Vesttyskland, som er den stærkeste økonomiske magt i Vesteuropa og førende i den union, som „uden ophør gøres snævrere“. Der bor i Forbundsrepublikken mere

end dobbelt så mange mennesker pr. kvadratkilometer som i Danmark. Lægges Danmark åbent for bosættelse og etablering, vil alene dette mængdepres løbe os over ende. Dette kan meget let afstedkomme en afmagtsfølelse, der fører til usund nationalisme og fremmedhad.

Det forstærkes politisk af, at en lang række beslutninger, som danske vælgere og folketinget hidtil har truffet, bliver henlagt til bureaukratiet i Bruxelles.

Folkelig og national fremtid afhænger af folkelig og national frihed.

IMOD: Blokdanelser og toldmure vil hæmme internationalt samarbejde.

Den goodwill og mangel på frygt for storpolitiske eller strategiske bagtanker, som Norden mødes med overalt, er vort største aktiv. Hertil kommer, at selve det nordiske samarbejde har vigepligt i forhold til EF-samarbejdet.

Men de små landes tid er ikke forbi. Verden har brug for små stater, hvor der kan gennemføres folkelige, sociale og demokratiske eksperimenter.

Vi bindes ikke af storstaternes stivere

mønstre og skal ikke underordnes fælles regler.

Uden for magtblokken EF vil de nordiske lande bedre kunne fortsætte en varieret, fri samfundsofbygning, der vil kunne inspirere det øvrige Europa. Vi vil bedre kunne arbejde for forskning mellem folkene, demokratisering af styreform og menneskeliggørelse af fremtidens samfund, når vi er herrer over vore egne spilleregler – og ikke skal underordnes drømmen om et „Stort Europa“.

Partierne siger...

Socialdemokratiet

A

erfor ja til EF

Når jeg kan sige ja til EF og derfor også håber på befolkningens ja ved folkeafstemningen, er det bl. a. ud fra følgende 4 væsentlige punkter:

Økonomien

Danmark har i en årrække haft et stort handels- og valutaunderskud, endnu et leve med. I et udvidet EF vil vi få en eksportpriser for landbrugsvarerne og mulighed for større industrieksport. Handels- og valutaunderskuddet vil blive ned på en støtelsesorden, som vi kan klare.

2) Industrien

Uden landbrugets valutaandtjening har vi ikke tilstrækkelige midler til industriens udbygning. Det vil i fremtiden i voksende grad blive industrien, der skal skaffe landet både eksportvaluta og beskæftigelse. Dette kan vi kun gøre, hvis vi har toldfri adgang til et stort og købedygtigt marked og adgang til den moderne tekniske udvikling.

3) Politiske grunde

Vigtige spørgsmål om handel og industri, landbrug og fiskeri og u-landshjælp vil blive truffet i EF's ministerråd. Hvis vi er medlem, har vi indflydelse. Hvis vi ikke er medlem, kan vi vente på afgørel-

sen uden for døren. Vi foretrækker selv at være med.

4) Udenrigspolitiske grunde

Det samarbejdende Europa vil blive styrket i forhold til det nuværende splittede Europa. De europæiske lande inden for NATO kommer til at stå stærkere over for USA og Canada, men vi ønsker samarbejdet med USA bevaret, og vi ønsker afspændingspolitikken over for Sovjet og de østeuropæiske lande ført videre.

J. O. KRAG

Ikke EF, men det danske folketing skal som hidtil selvstændigt bestemme de sociale love og vilkår i Danmark.

Gode sociale love og fremskridt kræver imidlertid en gunstig økonomisk udvikling. Forskellen på medlemskab og ikke-medlemskab af EF kan opgøres i milliarder af kroner. Det er derfor ikke ligegyldigt for vor sociale velfærd, hvilken beslutning der træffes den 2. oktober.

Dansk tilslutning til EF giver muligheder for fortsat sociale fremskridt.

Vi må derfor med i De europæiske Fællesskaber – ikke mindst af hensyn til samfundets svageste grupper.

KAJ BUNDVAD

Et mere forpligtende samarbejde, som EF er udtryk for, er noget positivt. På denne måde kan vi yderligere stabilisere økonomi og beskæftigelse. Det er forudsætnin-

gen for, at vi fortsat har mulighed for at udvikle vort overenskomstsystem i retning af større indkomster og mere social retfærdighed. Større medbestemmelse og økonomisk demokrati er opgaver, vi skal løse i Danmark, men over for de multinationale selskaber må vi samtidig opbygge en europæisk fagbevægelse og en fælles lovgivning, der kan øge vor faglige og politiske indflydelse på disse gigantvirksomheder. Indflydelse opnås ikke ved isolation.

Mange frygter arbejdskraftens frie bevægelighed, men 4/5 af al fremmed arbejdskraft – både i Danmark og i det nuværende EF – kommer slet ikke fra EF-lande, men fra landene uden for EF. Frygten for, at danske arbejdere ved tvang kan anvises arbejde i andre EF-lande, og at de kan miste understøttelse, er ubegrundet.

Jeg håber, at både Norge og Danmark bliver medlem af EF, og at Sverige får tilknytning til Fællesskabet. Vi skal fortsætte nordisk samarbejde, men samtidig give vort bidrag til stabilitet og velfærdsvudvikling i Europa. ANKER JØRGENSEN

? Miljøpolitik, herunder bekæmpelse af forureningen.

FOR: I alle industrilande har man i stigende grad opmærksomheden henvendt på de miljøproblemer, som den moderne udvikling har skabt. En del af disse problemer kan løses lokalt eller nationalt, men forureningen kan kun bekæmpes effektivt ved et internationalt samarbejde. Dette samarbejde må først og fremmest gennemføres i en gruppe lande, der hører til samme geografiske område og har samme industrielle udvikling.

Der er i EF en udbredt og voksende forståelse for, at et samarbejde på dette område er en af de største opgaver, der skal løses i de nærmeste år. Et program for udarbejdelse af fælles regler på en række områder er under forberedelse, og spørgsmålet vil stå på dagsordenen for det topmøde, der skal holdes 19.-21. oktober mellem de seks EF-landes og de fire ansøgerlandes regeringschefer.

? Erhvervslivets vilkår.

FOR: Danmarks markedspolitiske tilhørsforhold vil få afgørende betydning for hele vor fremtidige erhvervsudvikling.

I et udvidet EF vil landbrugseksportens værdi forøges betydeligt, og fiskeriet vil få gavn af den fælles fiskeriordning. Vor industri får adgang til et „hjemmemarked“ med henved 300 millioner mennesker, hvor der råder fri og ligelig konkurrence og deraf følgende muligheder for øget produktion og beskæftigelse. Handel og håndværk vil drage fordel af den større købekraft hos de andre erhverv.

Står Danmark uden for et EF, hvor Storbritannien er medlem, forringes vore erhvervs muligheder i væsentlig grad. Landbrugseksporten vil blive stærkt reduceret, og dette vil atter svække industriens afsætning på hjemmemarkedet. Industrieksporten bliver ligeledes forringet og helt afhængig af de usikre muligheder for særlige handelsaftaler med EF.

? Danmarks handelspolitiske muligheder.

FOR: Som medlem af EF vil Danmark få samme toldsatsler over for tredjelande som EF, og eventuelle handelsaftaler med sådanne lande skal fremtidig indgås af EF. Det vil give os en stærkere handelspolitisk stilling, end hvis vi står alene, og vore nuværende muligheder for at handle både med østlandene, med USA og med udviklingslandene vil blive forbedret.

Det vil ikke, hvis Danmark står uden

for EF, være muligt at finde nye markeder, der kan erstatte nedgangen i landbrugseksporten til det britiske marked. Udviklingslandene har ikke råd til at købe højt forædlede landbrugsvarer, og de nordiske lande vil ikke åbne deres markeder for dansk landbrugseksport. Også industrien vil få afsætningsvanskeligheder og miste de fordele på det europæiske marked, som kun opnås ved medlemskab.

? Den samfundsøkonomiske udvikling.

FOR: Som medlem af EF vil Danmark opnå en forbedring af betalingsbalancen over for udlandet. Omvendt vil vi få en væsentlig forringelse af balancen, hvis vi holder os uden for EF. Forskellen på de to situationer vil i høj grad påvirke størrelsen af skatterne og det offentlige udgifter. Den økonomiske politik vil blive strammere, hvis vi vælger at stå udenfor. Det vil bringe beskæftigelsen i fare og medføre en nedgang i realløn og indtjening.

De umiddelbare virkninger af de forringede eksportvilkår, hvis vi står uden for EF, vil i særlig grad ramme befolkningsgrupper, som i forvejen hører til de økonomisk svageste stillede.

IMOD: Miljøbeskyttelse og bekæmpelse af forurening af det danske land er først og fremmest problemer, vi selv skal løse. Og det haster. Vi kan ikke vente på internationale aftaler, der skal tage hensyn til konkurrenceforhold, og hvad magtfulde industrigrupper kan enes med andre landes regeringer om.

Vi er i den heldige situation, at de mest forurenende industrier kun betyder lidt i dansk industri. Vi kan roligt stille krav. Vi har ingen automobilindustri eller danske olieraffinerier at tage hensyn til, men kan foreskrive de udenlandske firmaer, hvorledes deres varer skal være,

hvis de vil sælge dem her i landet. Dette kan ikke lade sig gøre i EF, da det vil blive betragtet som konkurrenceforvridning.

De uhyggelige perspektiver for kommende generationer – rovdriften på naturens reserver, havenes og atmosfærens forgiftning – kræver verdensomfattende aktion, der rækker langt ud over Vesteuropa. Eksempel: Af de 7 Østersøstater er kun én medlem af EF.

IMOD: Danmark er en industrination. Industrieksporten udgør 2/3 af vor samlede eksport. 2/3 af vor industrieksport går til lande uden for Fællesmarkedet og England. Den danske industris konkurrenceevne på verdensmarkedet vil i Fællesmarkedet rammes af bl. a. høje priser på råvarer, mens industriens stilling ikke forringes ved, at Danmark står udenfor.

Danmark har fortsat en høj landbrugseksport, og årsagen er, at vi i modsætning til de fleste andre lande har ført en liberal landbrugspolitik.

Vismændene har opgjort nedgangen i landbrugseksporten, hvis vi står udenfor, til ca. 20 pct. – eksporten til England går altså ikke i stå. Den omlægning, landbruget alligevel skal fortsætte, må gennem-

føres hurtigere uden for EF. Samfundet må så sikre, at det sker menneskeligt og socialt forsvarligt.

Selv om indtræden i Fællesmarkedet på kort sigt vil give de større landbrugere en kapitalgevinst, især som følge af højere kornpriser, vil Fællesmarkedets bureaukratiske landbrugspolitik på længere sigt ødelægge det danske landbrugs konkurrenceevne.

For mindre erhverv som frugtavl og gartneri vil en fællesmarkedstilslutning skabe betydelige vanskeligheder.

At visse industriledere og større landmænd privatøkonomisk vil få gavn af fællesmarkedstilslutning, må ikke tilslore det faktum, at vilkårene for størsteparten af det danske erhvervsliv vil forringes.

IMOD: I EF skal vi indordnes under en fælles handelspolitik bl. a. af hensyn til de store landes stålværker, kul- og blyminer, tekstilindustri, elektronik- og papirindustri og aluminiumsværker. Vi bliver medansvarlige for EF's protektionistiske og u-landsfjendtlige landbrugspolitik.

I stedet for vor helt fri import af industrivarer fra udviklingslandene tvinges vi til at indføre EF's restriktive og bureaukratiske system med toldkvoter over for de enkelte udviklingslande.

Uden for EF vil vi med en frihandels-

ordning for industrivarer opnå samme todmæssige fordele som indenfor – ingen dansk industrivirksomhed behøver at flytte til EF – og samtidig bevarer industrien adgangen til toldfri import af råvarer og maskiner fra hele verden. Sammen med udviklingslandene, USA, Canada og New Zealand vil vi kunne virke for en frigørelse af handelen med landbrugsvarer, der i det lange løb vil gavne dansk landbrug mere end EF's forædlede beskyttelsessystem med dets indtil nu 1013 landbrugsforordninger og -direktiver.

IMOD: De økonomiske vismænd anfører, at den økonomiske vækst i Danmark på længere sigt ikke vil svækkes, hvis Danmark ikke tilsluttes Fællesmarkedet. Der er altså ingen fare for Danmarks velstand og økonomiske vækst ved at sige nej til fællesmarkedstilslutning. Tværtimod er velstand og levestandard højere i små, uafhængige nationer som Danmark, Sverige og Schweiz end i Fællesmarkedet.

Men hertil kommer, at på længere sigt spiller den politiske, sociale og uddannelsesmæssige udvikling en langt større rolle end f. eks. betalingsbalancen, renteforholdene og andre rent økonomiske begreber.

Det er derfor sandsynligt, at den samfundsøkonomiske udvikling på længere sigt vil blive bedre uden for end inden for EF,

fordi vi undgår opslidende politiske kampe og voldsomme sociale modsætninger i den danske befolkning,

fordi vor økonomiske standard og vækst er stærkt betinget af, at vi selv kan tilrettelægge vor uddannelsespolitik og vor økonomiske fordelingspolitik,

fordi vi uden for EF har langt større muligheder for at udvikle det økonomiske og industrielle demokrati, der vil blive afgørende, også for den samfundsøkonomiske udvikling.

► Danmarks indflydelse på EF's udvikling.

DR: Som medlem af et udvidet EF får Danmark medindflydelse på den fremtidige udvikling af det europæiske samarbejde. Danske synspunkter om indretning af det fremtidige samfund vil derfor kunne til at påvirke udviklingen. De små lande i EF har en større indflydelse end den, der svarer til deres ketal. Der er i EF ikke tale om, at visse lande er mere påvirkede af lande altid står sammen. Retter op på som i andre internationale

organer på den måde, at man gennem en grundig debat finder et fælles grundlag. Står Danmark uden for EF, vil EF træffe beslutninger uden at tage særligt hensyn til danske interesser. Disse beslutninger vil i mange tilfælde påvirke os lige så fuldt, som hvis vi havde været medlem. Vore muligheder for at varetage danske interesser i fremtidens Europa vil derfor være større som medlem, end hvis vi står udenfor.

► Mulighederne for selvstændig dansk lovgivning, herunder jordlovgivning og socialpolitik.

DR: Det meste af den danske lovgivning vil forblive uberørt af samarbejdet med EF. Vi vil f. eks. fortsat kunne have vor egen socialpolitik. Hvert land stemmer selv niveauet for sine sociale elser og den måde, hvorpå man ønsker finansiere disse ydelser. Da medlemmer af EF vil medføre bedre økonomiske kår, vil der blive større muligheder for udbygge vor sociale politik, end hvis vælger at stå udenfor. Der er i folketinget fremlagt lovforslag, der sikrer offentlig kontrol med den iværksættelse af vore reaktive arealer. Adgangen hertil skal

ifølge Rom-traktaten være ens for danskere og borgere fra andre EF-lande. Men traktaten forhindrer ikke, at vi begrænser denne adgang ved at bringe den erhvervsretlige udnyttelse under offentlig kontrol.

► Arbejdsmarkedsforhold.

DR: Der er fri bevægelighed for arbejdskraft inden for EF. Hvis der mangler arbejdskraft i bestemte fag, skal arbejdsstyrken i andre EF-lande underrettes herom. Omvendt kan danske søge beskæftigelse i andre EF-lande, men vil ikke være tvunget til at gøre det. Arbejdere fra EF-lande skal have samme arbejdsvilkår og sociale ydelser som deres egen arbejdskraft.

Den faktiske vandringsfrekvens af arbejdskraft mellem EF-landene har i de forløbne år været meget lille - omkring 1 pct. af arbejdsstyrken - uanset betydelige forskelle i arbejdsloshedsprocent.

Det er ved drøftelser med myndighederne i EF klargjort, at det fælles nordiske arbejdsmarked fortsat vil kunne bestå, selv om ikke alle de nordiske lande bliver medlemmer af EF.

► Vilkårene for uddannelse og forskning.

DR: Undervisning og uddannelse er et fælles anliggende inden for EF, men er overladt til de enkelte landes egne beslutninger. Det står det enkelte land frit for at have sin egen forskningspolitik, men et europæisk samarbejde vil have stor betydning ikke mindst for et lille land, ikke ved egne midler kan drive forsk-

ning i fuld udstækning på alle områder. Der arbejdes med planer om et fælles europæisk forskningsprogram inden for en række teknologiske områder, som er så omfattende, at der kræves en fælles indsats. Disse projekter vil føre til nye opgaver og øget beskæftigelse for dansk erhvervsliv.

IMOD: Udviklingen fra fællesmarked til forbundsstat er en naturlig følge af Rom-traktaten og alle senere trufne beslutninger, og Danmark kan ikke få afgørende indflydelse på forløbet.

Når vi helhjertet har tilsluttet os Fællesskabets målsætning, kan vi ikke bag efter modsætte os dens gennemførelse.

I øvrigt viser erfaringen, at i Ministerrådet er det stormagterne, der bestemmer. For et land i Danmarks situation er det ganske usandsynligt, at den midlertidige „veto-ret“ kan benyttes.

Uden for EF vil Danmark derimod ved selvstændige initiativer kunne øve

større indflydelse på den europæiske udvikling.

IMOD: De danske forsøg på at få erklæret udenrigspolitik, forsvarspolitik, socialpolitik og fordelingspolitik for danske anliggender blev afvist af Ministerrådet, fordi medlemskab forudsætter deltagelse i „den stadige udvikling af den fælles politik og for fremskridt i det politiske arbejde, uanset hvilken form det til sin tid endeligt vil antage“.

F. eks. betragter EF den sociale del af udgifterne som så stor en del af landenes budgetter, at man før eller senere bliver nødt til at tage dem med i den fælles planlægning. I EF er social tryghed en sag mellem lønmodtageren og arbejdsgiveren. Men hvad med de mange, der falder uden for lønmodtagergruppen?

Uden for EF kan vi fastholde det ideal, at alle har lige ret til folkepension, sygekasse o.s.v., og at udgifterne betales over

skattekassen. Vi vil også kunne fortsætte det nordiske samarbejde for at fremme disse synspunkter i internationale organisationer. Går vi med i EF, skal vi afstemme vore synspunkter efter vore partners.

For jordlovgivningen medfører EF's hovedprincipper om fri bevægelighed for arbejdskraft og tjenesteydelser og fri etableringsret, at Danmark skal lade udlændinge erhverve jord til erhvervsretlige formål i byerne og i rekreative områder og på længere sigt også landbrug. Derudover må alle EF-borgere med bopæl i Danmark frit erverve jord.

Følgen er øget risiko for miljøforurening, ødelæggelse af naturen og for store arbejdsfri kapitalgevinster. Mulighederne for selvstændig dansk lovgivning herimod er beskeden, for der må ikke gøres forskel på danskere og EF-borgere.

IMOD: Den fri bevægelighed for kapital, tjenesteydelser og arbejdskraft, herunder den frie etableringsret, vil øve indflydelse på arbejdsvilkårene for danske lønmodtagere og virksomhedsejere. Vi vil ikke længere kunne regulere tilgangen af arbejdere fra EF-landene og Tyrkiet. Vi vil derfor få flere fremmedarbejdere inden for en række områder, særligt lavtlønsområderne (Belgien ca. 200.000 fremmedarbejdere). De vil trykke lønniveauet og modvirke en solidarisk lønpolitik.

Særligt vil minimallønsområdet være

udsat og den ældre arbejdskraft blive udkonkurreret. Den danske indkomstfordeling vil blive skævre inden for EF. Dette fremgår tydeligt af udviklingen i EF, hvor lønmodtagerne sakker bagud i forhold til andre indkomstgrupper.

På længere sigt bliver det nødvendigt at harmonisere lovgivningen om arbejdsmarkedet for at få arbejdskraftens frie bevægelighed til at fungere.

Bl. a. på grund af den snævre forbindelse mellem arbejdsløshedsprocent og fagbevægelse er organisationsprocenten i Danmark ca. 85 - i EF gennemsnitligt 33.

IMOD: EF planlægger

- en „harmonisering“ af de nationale uddannelsessystemer for at udjævne konkurrencemæssige forskelle.

- at underordne forskning og uddannelse til fordel for opbygningen af en ny, stærk, industriel og økonomisk stormagt.

- opbygning af en europæisk elite gennem universiteters og højere læreanstalters tilpasning til erhvervslivets krav.

- standardiserede faglige uddannelser for

arbejderne for at tilpasse arbejdskraften og gøre den mere mobil på det europæiske arbejdsmarked.

Dette er i direkte modstrid med de nordiske landes tradition for frihed for forskning og uddannelse. Den samfundskritiske holdning, der har været grundlaget for fortsatte forbedringer af vort samfund, trues hermed på livet. Herhjemme har bl. a. professor Mogens Fog og Lærlingenes LO givet udtryk for frygt for en forringelse af uddannelsesniveaet.